கிறித்தவக் கீர்த்தனம்

மொழிஞாயிறு
பேரா. ஞா. தேவநேயப் பாவணர், எம். ஏ., பி. ஓ. எல்.,
மேனாள் திரவிடவியல் மொழித்துறைத் தலைவர்
அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம்.
மேனாள் சேலம் நகராட்சிக் கல்லூரித் தமிழ்ப்பேராசிரியர்,
மேனாள் இயக்குநர், செந்தமிழ்ச் சொற்பிறப்பியல் அகரமுதலி.

பதிப்பாசிரியர்
டாக்டர் வீ. ஞானசிகாமணி
எம். ஏ., பிஎச்.டி., டிப். தெலு.,

வேதாகம மாணவர் பதிப்பகம்
(Bible Students Publications)
66/7, அசோசியேசன் சாலை, மாதவரம்
சென்னை 600 060

முதற் பதிப்பு: ஏப்பிரல், 1981

விலை ரூ. 2-00

நற்செய்தி அச்சகம்
66/7, அசோசியேசன் சாலை
மாதவரம், சென்னை 600 060

ப டை ய ல்

பாவலர், தமிழிசைச் செல்வர்

பேரா. வீ. ப. கா. சுந்தரனார் அவர்கட்கு

வடமொழியும் இந்தியும் மற்றும் வடக்கிற்
படுமொழிகள் என்ற பலவும் — தடவியே
அந்தமிழே ஆதியென்னும் தேவநே யர்தாம்
எந்தமிழர் எல்லார்க்கும் வேந்து.

—பாவேந்தர்.

பொருளடக்கம்

பதிப்புரை

மொழிப் பேரறிஞர் ஞா. தேவநேயப் பாவாணர் அவர்கள் இருபதாம் நூற்றாண்டின் (1902-1981) பெரும் பகுதியில் வாழ்ந்தவர். இந்நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த தமிழ் அறிஞர்களுக்குள்ளே பன்மொழிப் புலமையுடன், தமிழ் மொழி, இனம், பண்பாடு இவற்றின்மீது தமக்கு ஒப்பாரும் மிக்காரும் இல்லாத நிலையில் பற்று மிகக் கொண்டவர் என்றால் மிகையாகாது. இவற்றின் தலைமைக்காகவே, தன்னேரில்லாத் தன்மைக்காகவே தமது வாழ்வினைத் தியாகமாக்கியவர். அண்மையில் சங்கத் தமிழ் மதுரை மாநகரில் நடந்த உலகத் தமிழ் மாநாட்டிலே பங்குகொள்ளச் சென்று, தம் உயிர்போலப் பாராட்டி வந்த தமிழ் மொழியின் பெருமை குறித்துச் சொற்பெருக்காற்றியதோடு—அவருடைய உயிரும் உலகத் தமிழ் மாநாட்டுச் சூழலுடன் கடவுளின் திருவடிகளை அடைந்தது. அவர் உயிர்நீத்தும் இன்றும் பேசுகின்றார். அவர் தமிழ் மொழிக்கும், இனத்திற்கும், பண்பாட்டிற்கும் செய்த அருந்தொண்டினை அவருடைய ஆராய்ச்சி நூல்கள் பலவும் பேசுகின்றன, தமிழ் மொழியும், உலகமும் உள்ளளவும் அந்நூல்கள் பேசிக் கொண்டே இருக்கும்.

தூய்மையும், நேர்மையும், துணிவும், நற்பண்பும் நிறைந்த அவருடைய வாழ்க்கையை உருவாக்கியவர் இயேசு பெருமான் என்னும் உண்மையை இங்கு அறிவித்தல் வேண்டும். இயேசு கிறித்துவின் வாழ்க்கை—சிறப்பாக அவருடைய சிலுவைப் பாடுகள் அவரைப் பெரிதும் இளமை முதற் கொண்டே ஆட்கொண்டன. இதற்குச் சான்றாக விளங்குவது அவருடைய கிறித்தவக் கீர்த்தனம் என்னும் இந்நூலாகும்.

1969-ல் எண்ணூரிலே, பாவாணரின் மகளார் திருவாட்டி மங்கையர்க்கரசி இராபின்சன் வீட்டில் முதன்முதலாக நேரில் அவரைச் சந்திக்கும் பேறு பெற்றேன். அப்பொழுது நான் எண்ணூரில் குடியிருந்தேன். நான் தமிழ் முதுகலை (M.A.) முடித்திருந்த சமயம் அது. நான் இயேசு பெருமானின் ஓர் எளிய அடியான்-நற்செய்தி ஊழியன், தமிழ் மொழியில் சிறிது பயிற்சியும் பற்றுமுள்ளவன் என்பதை அறிந்ததும், கிறித்தவக் கீர்த்தனம் என்னும் இந்நூலை என்னிடம் கொடுத்தார். சில பாடல்களையும் பாடிக் காட்டினார். கிறித்து பெருமானிடத்தில் அவருக்கு இருந்த பற்றுமையையும், அவருக்குத் திருப்பணி ஆற்றுவதற்கு அவருக்கு இருந்த இளமைக் கால விருப்பத்தையும் எடுத்துக் கூறினார். கிறித்தவர்களும் தூய தமிழைப் போற்ற வேண்டும் என்றும், அதற்கு வாய்ப்பாக நல்ல தமிழ்மொழியில் பைபிளை மொழியாக்கம் செய்வதற்கு அவர் மேற்கொண்ட முயற்சியில் அவ்வளவு வரவேற்பும் வாய்ப்பும் காணா நிலையில் அவரது மனத்தை தமிழ்மொழி, இலக்கிய ஆராய்ச்சியில் ஈடுபடுத்தியதையும் அறிவித்தார்.

என்னிடத்தில் கொடுக்கப்பெற்ற கிறித்தவக் கீர்த்தனம் என்னும் அவருடைய நூலில் நான் விருப்பம் காட்டி, நூற்பொருளின் சிறப்பினைக் கூறியபோது அதனை இயலுமேல் வெளியிட்டுப் பயன்படுத்திக் கொள்ளவும் அனுமதித்தார். அவர் உயிரோடு இருந்த நாள்களிலேயே அதனை வெளியிடுவதற்குப் பலமுறை நான் முயன்றும் வெற்றி பெறவில்லை.

சில மாதங்களுக்கு முன்னால் பூக்கூடை இதழுக்கு, அதன் ஆசிரியர் திரு. இராச்குமார் அவர்களுடன் பாவாணரிடம் பேட்டி காணச் சென்றிருந்தேன். அந்தப் பேட்டி பூக்கூடையில் 1980 திசம்பர், 1981 சனவரி ஆகிய இரு இதழ்களிலும் வெளிவந்தது. இறுதியாக அவருடன் நீண்ட நேரம் பேசுவதற்குக் கிட்டிய வாய்ப்பு அதுதான். பேட்டியை முடித்து வீட்டைவிட்டு வெளியே வந்தபோது, முன்னரும் சந்திக்கும் போதெல்லாம் சொல்வதுபோல, 'செந்தமிழ்ச் சொற்பிறப்பியல் அகர முதலியை நிறைவு செய்வதற்காகவே கடவுள்

எனக்கு இந்த நல்ல உடல் வளத்தை அருளிச் செய்துள்ளார். தொடர்ந்து எனக்காக மன்ருட்டுச் செய்யுங்கள்,' என்று கேட்டுக்கொண்டார். அப்பொழுதும் அவரது கிறித்தவக் கீர்த்தனம் நூலை விரைவில் வெளியிட எண்ணியிருப்பதாகக் கூறிவந்தேன். ஆனால், அகரமுதலி நிறைவடைவதற்கு முன்னர் அவருடைய வாழ்வு இவ்வுலகில் நிறைவடைந்து விட்டது. உலகத் தமிழ் மாநாட்டிற்கு நான் சென்ற நாளிலே, பேருந்து நிலையத்திலேயே அவர் நோயுற்ற செய்தியைக் கேள்விப்பட்டு, மதுரை அரசினர் மருத்துவ மனையில் சென்று கண்டேன். அவர் என்னைப் பார்க்கும் நிலையிலோ, பேசும் நிலையிலோ இல்லை. அமைதியாக அவர் அருகில் நின்று இயேசு பெருமானின் திருப்பெயரை முன்னிட்டு மட்ருட்டுச் செய்துவிட்டு மதுரையிலிருந்து விரைவாகவே சென்னை திருமபிவிட்டேன். சில நாள்களுக்குள்ளே அவர் உயிர் உலகத்தைவிட்டுப்பிரிந்த செய்தி வந்துவிட்டது. ''கர்த்தாவே, மனிதனுடைய வழி அவனாலே ஆகிறதல்லவென்றும், தன் நடைகளை நடத்துவது நடக்கிறவனாலே ஆகிறதல்லவென்றும் அறிவேன்'' (எரேமியா 10 : 23) என்பது திருவாக்கு.

பாவாணருடைய உயிர் இவ்வுலகத்தைவிட்டுப் பிரிந்த பின்னரே 'கிறித்தவக் கீர்த்தனம்' என்னும் அவருடைய பாடல் நூல் கிறித்துவில் அவர் கொண்டிருந்த பக்திக்கும் பற்றுமைக்கும் சான்ருக வெளிவரல் வேண்டும் என்பது இறைவரின் திருவுளச் சித்தமாகும் என்பது தோன்றுகின்றது.

கிட்டத்தட்ட பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்கும் முன்னல் என்னிடம் கொடுக்கப்பட்ட இந்நூலின் இரண்டு அட்டைகளும் கிட்டவில்லை; நூற்பொருளுக்கு முற்பட்ட பக்கங்களும் கிட்டவில்லை. எனவே இது முதலில் எப்பொழுது பதிப்பிக்கப் பட்டது என்பது தெரியாத நிலையில் வேதாகம மாணவர் பதிப்பகத்தின் வாயிலாக வெளிவரும் முதல் பதிப்பு என்றே குறித்துள்ளேன்.

கடவுள் வாழ்த்து முதல் ஆட்டுக் குட்டியானவரின் கலியாணம் ஈருக 28 தலைப்புகளில் பாடல்கள் உள்ளன; கடவுள் வாழ்த்து நீங்கலாக 51 பக்திப்பாடல்கள் உள்ளன. இன்றைய திருச்சபை பெரிதும் தமிழ் இசையை மறந்து இருக்கும் நிலையில் இப்பாடல்களை விரும்பிப் போற்றுதல் வேண்டும். தமிழ் அன்பர்கள் ஒவ்வொருவரும் போற்ற வேண்டிய பாடல்கள். கிறித்து பெருமானின் முழுவாழ்க்கையும் பாடப் பட்டுள்ளது. அவருடைய சிலுவைப் பாடுகள் நூலின் பெரும் பகுதியாக அமைந்துள்ளது. திருச்சபைக்கு எச்சரிப்பு, கிறித்துவின் இரண்டாம் வருகை, நடுத்தீர்ப்பு, கிறித்து பெருமான் திருமணவாட்டியாம் திருச்சபையில் மேன்மை பெறுதல் வரையில் நிறைவாக நூல் அமைந்துள்ளது.

வேதாகம மாணவர் பதிப்பகத்தின் வாயிலாக இந்நூலினை வெளியடுவதற்கு முழு உரிமையும் வழங்கிய நேசமணி பதிப் பகத்தின் உரிமையாளர், பாவாணரின் மகனுர் திருவாளர் தே. மணி அவர்கட்கும், பாவாணர் குடும்பத்தார்க்கும் என் நன்றி உரித்தாகுக.

இந்நூலுக்கு ஏற்ற ஒரு முகவுரை எழுதி உதவிய பாவலர், பேராசிரியர் பொ. ஆ. சத்திய சாட்சியார் அவர்களுக்கு என் பணிவார்ந்த நன்றி உரித்தாகுக.

இந்நூல் வாயிலாக இயேசு கிறித்து பெருமான் பலருக்கு நன்மை வழங்கி அருள்புரிவராக.

கிறித்து இயேசுவின் ஊழியன்
வீ. ஞானசிகாமணி

இரட்சணிய யாத்திரிக நிலையம்
23 - 4 - 1981
மகாகவி எ. ஆ. கிருட்டிணர்
பிறந்த திருநாள்.

முகவுரை

பேரா. பொன்னு. ஆ. சத்தியசாட்சி
எம்.ஏ., பி.ஓ. எல்.,
தலைவர் :
கிறித்தரசர் தமிழ்ப் பேரவை

சென்னை கிறித்தவக் கல்லூரி
தாம்பரம் சென்னை 600 059
ஏப்பிரல் 1981

'கிறித்தவக் கீர்த்தனம்' என்னும் பெயர் தாங்கி மொழியியற் செல்வர் பேரறிஞர் தேவநேயப் பாவாணர் அவர்களின் பாக்கள் வெளியாகின்றன. மொழியிலேயே மூழ்கிக் கிடந்த பேரறிஞரவர்களுக்குப் பாவாணர் என்ற சிறப்புப் பெயர் வழங்குவதேனோ என்று சிலருக்கு ஏற்பட்டிருக்கக்கூடிய ஐயப்பாட்டினை இந்த நூல் அகற்றி விடுகிறது. கவிதையும் கட்டுரைப் பாங்கும் ஒருங்கே ஒருவரிடத்தே அமைவது என்பது அரிதாகும். பாவாணரவர்களிடத்து இவையனைத்தும் காணப்பட்டன,

தேவநேயரவர்களின் மொழியியல் ஆராய்ச்சிகளைப்பற்றி யான் இங்கு ஒரு சிறிதும் கூறவில்லை. அது கடல்; பெருங் கடல். இங்கே இப்போது வெளியாகியுள்ள பாட்டு நூலைப் பற்றி மட்டுமே ஓரிரு கருத்துக்களைச் சொல்லி மகிழ்வேன்.

இந்த நூல் அளவில் சிறிது; பொருளில் பெரிது; மிகப் பெரிது. இந்த நூலினை மேற்போக்காகப் பார்த்தால் கூட பாவாணரின் இசையறிவும், அது பரந்து பரவிக் கொண்டிருந்த எல்லைகளின் விரிவும் நம்மை வியப்பில் ஆழ்த்துகின்றன. இவற்றைப் படைத்து வழங்கியிருக்கிற பாவாணர் 'எப்படிப் பாடினரோ' நாம் கேட்கவில்லை, என்பதோர் ஏக்கம் நமக்கு ஏற்பட்டுவிடுகிறது.

இந்த நூலில் உள்ள பாட்டுக்கள் அனைத்திற்குமே இராகம், தாளம், மெட்டு ஆகிய பல குறிப்புகள் சேர்க்கப் பட்டிருக்கின்றன. பாட்டுகள் பலவற்றிற்குக் கருநாடக

இசைவழியான பண்கள் இவை எனக்குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. தியாகராசருடைய கீர்த்தன மெட்டுகளில் பாட்டுகள் பல அமைந்துள்ளன. தேவார திருவாசக இசைநடைகளைப் பின் பற்றிய பாடல்களும் இந்நூலின்கண் உள்ளன. மெட்டு குறிப்பிடாமல் இராகம் இன்னது தாளம் இன்னது என்ற குறிப்புகளை மட்டும் பெற்றிருக்கிற பாடல்களும் உள்ளன. இவைகளல்லாமல், நாட்டுப்புற மக்கள் விரும்பிப் பாடுகின்ற தெம்மாங்கு, சிந்து ஆகிய மெட்டுகளிலும் பாடல்கள் அமைத் திருக்கிறார். பாவாணரவர்களின் இளமைக் காலத்தில் நாடக மேடைகளில் புகழ் மிக்க பாடல்களாகக் கருதப்பட்டிருக்கக் கூடிய ''தசரத ராஜ குமாரா'' முதலிய பாட்டுகளின் மெட்டு களில் இந்த நூல் பாடல்கள் அமைந்திருக்கின்றன. போதாக் குறைக்கு அக்காலத்தே பாமர மக்களால் பெரிதும் மகிழ்ந்து பாடப்பட்டுவந்த 'மேரே மவுலடில்லா' முதலிய ஒரு சிலஉருது பாட்டுகளில் அமைந்த பாட்டுகளும் இந்த நூலில் காணப் படுகின்றன. இவற்றைக் கருதிடும்போது, பாவாணர் அவர் களிடத்திருந்த இசையார்வம் ஒரு குறிப்பிட்ட எல்லைக்குள் அடங்கிக் கிடவாமல், எல்லைகள் பலவற்றையும் கடந்து சுதந்தரமாக யாண்டும் சிறகடித்துப் பரந்துகொண்டிருந்தது என்பது நன்கு தெரியும்.

இயேசு பெருமானின் பிறப்பு முதல், அவருடைய ஊழி யமும் பாடுகளும் உயிர்பெற்றெழலும் இடையாக, அவர் திரும்பவருதல் ஈறாகச் செந்தமிழ்ச் சுவை சொட்டச்சொட்ட பத்திச் சுவை பெருகப் பெருகப் பாடப்பட்டுள்ள பாட்டுகள் இந்த நூலில் உள்ளன. பாவாணர் இந்த நூலின்கண் இடையே கிறித்துவின் பாடுகளின் பெருமையை எடுத்துரைக் கும் முறையில், தம்முடைய கிறித்தவ மன உறுதிப் பாட்டின் அருமையை இனிய எளிய உரைநடையில் எடுத்துரைக்கிறார். எனவே, இந்த நூலினை 'உரையிடையிட்ட பாட்டு' எனவும் ஓதி மகிழலாம்.

'பாவினை இன்றியும் பண்டிதர் உளரால், 'என்று காப்புச் செய்யுளில் பாடியிருக்கிறார் பாவலர். பாட்டில்லாமல் ஒருவனைக் கற்றவன் என்றே சொல்ல முடியாது என்பது அவருடைய கருத்தாகும் பாட்டைப் படைக்க முடியவில்லையாயினும் அதனைத் துய்த்திடும் ஆற்றலையேனும் கற்றவன் பெற்றிருப்பான் என்பது அவருடைய எண்ணம் எனத் துணியலாம். இவ்வாறு பாடுகின்ற இடத்திலேயே ''தேவனைப் பாடவும் திருவருள் வேண்டுமே'' என்று பாடிப் பாடுவதற்கு இறையருள் இன்றியமையாதது என்ற உண்மையினை அவர் வலியுறுத்துகிறார்.

தேவநேயரவர்கள் இளமைக் காலத்தில் செய்யப்பட்ட பாட்டுகள் இவைகள். அக்காலத்திலேயே அவருக்குப் பழைய தமிழ் நூல்களில் இருந்த ஈடுபாடு இந்த நூலின் வாயிலாகப் புலனாகிறது சான்றாக ஒன்று:

சிலப்பதிகாரத்தில், ஆய்ச்சியர் குரவையில், இடைக் குலப் பெண்கள் திருமாலைப் பாடிப் பரவுகிறார்கள்.

''சேவகன்சீர் கேளாத செவியென்ன செவியே
திருமால் சீர் கேளாத செவியென்ன செவியே!''

''கரியவனைக் காணாத கண்ணென்ன கண்ணே
கண்ணிமைத்துக் காண்பார்தம் கண்ணென்ன கண்ணே''

''நடந்தானை ஏத்தாத நாவென்ன நாவே
நாராயணாவென்னா நாவென்ன நாவே!''

என்று 'கோத்த குரவையுள்' தெய்வத்தை ஏத்துகின்றார்கள். இந்தப் பாட்டிலுள்ள தமிழிசையின்பம் பாவாணரவர்களை ஈர்த்திருக்கிறது. எனவே இந்த இனிய செந்தமிழ்த் தொடையைத் தம்மை உய்யக் கொள்ள வந்த இயேசு பெருமானுக்கு உரிமையாக்கிப் பாடுகிறார்கள். இந்த நூலில் ''குமரற் பராவல்'' என்ற தலைப்பின் கீழ் இப்பாடல்கள் வருகின்றன. ஒரு சில வரிகள்:

"ஓவற ஊழியஞ் செய்த உன்னதனும் ஏசு
தேவகன்சீர் கேளாத செவியென்ன செவியே
திறமிருந்துங் கேளாதார் செவியென்ன செவியே!''

''பரந்தேதன் பகைவர் வரப் பருவம்வரு முன்னே
கரந்தானைக் காணுத கண்ணென்ன கண்ணே
கண்விழித்துக் காண்பார்தங் கண்ணென்ன கண்ணே''

''கடந்தானைப் பன்னிருவர் கண்டஞ்ச நீர்மேல்
நடந்தானை யேத்தாத நாவென்ன நாவே!''

இவ்வாறு பாடுகிற சிறப்பில் இளங்கோவடிகளார் செவி யையும் கண்ணையும் நாவையுமே பாடப் பாவாணரவர்கள் கையையும் நெஞ்சையும் சேர்த்துப் பாடுகிருர்.

''தண்ணளியுந் தானுகித் தனிநின்ற நிலையைக்
கண்ணியதுங் குவியாத கையென்ன கையே
கைவீசிச் செல்வார்தங் கையென்ன கையே!''

''நண்ணியெனை மீட்டருளும் நாதனைநள் ளிரவும்
எண்ணியெண்ணி யுருகாத நெஞ்சென்ன நெஞ்சே
இடம்பரந்து வல்லென்ற நெஞ்சென்ன நெஞ்சே''

உண்மையிலேயே பாவாணருடைய பாடல்களும் சிலம்பினைப் போலவே நம்முடைய நெஞ்சையள்ளிக் கொள்கின்றன.

இதனைத்தான் நாம் தன்னுக்கம் செய்தல் (Indigenization) என்கிறோம். கிறித்தவத் தொழுகையில் வாழைப் பழத்தில் ஊதுவர்த்திகளைக் குத்தி வைத்துக் கொள் வதையோ, திருநீற்று வேடம் புனைந்து கொள்வதையோ நாம் தன்னுக்கம் என்று கூறுவதில்லை

இத்தனை ஆண்டுக் காலமாக இத்தனை அரிய இன்றமிழ்ப் பாடல்கள், இயேசுவைப் பாடிய இனிய பாடல்கள் எங்கோ ஒளிந்துகொண்டிருந்தனவே என்பதை எண்ணும்போது நெஞ்சு வலிக்கிறது. திருச்சபையில் காணப்பட்ட பொருத்த மில்லாத மேலை நாட்டு வாடைகள் பாவாணர் அவர்களை ஒரு

ஓரத்தில் துரத்திவிட்டனபோலும். அவரோ மொழி யாராய்ச்சி என்னும் கடலில் அரியாசனம் அமைத்துக் கொண்டுவிட்டார்.

பாட்டில்லாத பாட்டுகள் திருச்சபையில் படையெடுத்துக் கொண்டிருக்கிற இந்தக் காலத்தில் பாட்டெனும் பாட்டாக இந்த நூல் வெளி வருகின்றது. பாவாணரவர்கள் எக்காலத்திலோ தம்முடைய இளமையில் படைத்து அச்சிட்டிருந்த இந்த நூலின் நலிந்த படி ஒன்று எங்கோ மறைந்து கிடக்க, அதனைத் தேடிக்கொணர்ந்து தமிழுலகிற்கு நல்குகின்ற டாக்டர் வீ. ஞானசிகாமணி அவர்களைத் தமிழ் கூறும் நல்லுலகம் பாராட்ட வேண்டும்; தமிழ்த் திருச்சபை அவருக்கு நன்றி கூறிட வேண்டும். இதுவரை வெளியிடப் படாத மகாகவி கிருஷ்ணப்பிள்ளையவர்களின் அரிய நூல்களையும் இவர்கள் வெளியிட்டுருக்கிறார்கள், பொருள் வரவு கருதாமல்.

இவ்வாறு அரிய நூல்களை யாதொரு பொருள் வருவாயையும் கருதாமல் வெளியிடுவதுமன்றி, ஞானசிகாமணி அவர்கள் கிறித்தரசர் தமிழ்ப் பேரவை என்ற அமைப்பின் செயலாளர் பதவியையும் ஏற்றுப் பணிபுரிந்து வருகிறார்கள். கடவுளின் அருள் அவரைச் சூழ்வதாகுக.

வாழ்க பாவாணர் நற்பணி.

கிறித்தவக் கீர்த்தனம்

காப்பு

கலி விருத்தம்

பூவினிற் போகமே புந்தி பொருந்திடும்
ஆவன மாந்தருக் கன்று வரைந்தன
பாவினை யின்றியும் பண்டித ருள்ளரால்
தேவனைப் பாடவுந் திருவருள் வேண்டுமே.

கடவுட்பரவல்

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்

பிதா

மன்னுயி[1] ரென்றுங் கெட்டு மாண்டுபோ காம லென்றும்
மன்னுயி[2] ரடைய வேக மகனைமுன்னளித்துப் பாரில்
இன்னதா யன்பு கூர்ந்தா ரெனிற்றிருப் பரம தந்தை
என்னதென் றுரைப்பேன் ஈசன் எனக்கருள் செய்த வாறே.

1. மனிதாத்துமா 2. நித்தியசீவன்.

குமாரன்

பாவியை மீட்க வின்பப்பரத் தைவிட் டிறங்கிப் பாவம்
பூவிலோ ரேழை யாகிப் பொறை யொடு திரிந்து சுற்றி
நாவினு லுரைக்க வொண்ணு நடுக்குறும் பாடு பட்டே
ஆவியு மளித்த ஏசு வடியினை முடிமேற் கொள்வாம்.

பரிசுத்தாவி

எண்ணரு மாதி நீர் மேலியங் கியே ஏசுதேவ
புண்ணியன் தலைமே லன்று புறவமா[1] யிறங்கிச் சீடர்
கண்ணிய பெந்தேக் கோத்திற் கனற்பெருங் காற்று வீசி
மண்ணியல் மொழிகள் பேச மருவு தூயாவி போற்றி.

1. புறா.

முத்தேவர்

நித்திய சீவனை முன்றி மலனுந் தந்தை தந்தார்
குற்றவூண் மாந்தி மாந்தன் குற்று யிராஞன் ஏசு
நற்றவன் தசையிரத்தம் நன்மருந் துணவாய் நல்கச்
சுத்தமா வாவியாரும் சுகம் பெற வீசினுரே.

திரியேக தேவன்

எங்கணும் நிறைந்த செல்வத் திறைவ னிலொரு கூறன்றே
கொங்கலர் நறுந்தண்டாரராய் குமரனென் றுரைக்குந்
[தெய்வம்
அங்கவ ரிருவர் கொண்ட ஆவியே பரிசுத் தாவி
தங்குமோ ஆவி யின்றித் தம்பிரான் வினையு முண்டோ!

அவையடக்கம்

பாட்டுடைத் தலைவ னந்தப் பரமனே யவனோர் காலும்
கேட்டினை யடையா ஞகக் கிளப்பதென் பொருத்த மின்மை
நாட்டியல் வழுக் களைந்தும் நம்பனோர் பொருளாக்
[கொள்ளான்
காட்டுறப் பிழைக டோன்றுக் கல்வி நூலுலகத் துண்டோ!

உலகநேசர்க் குரைப்பது

எழுசீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்

கவலைமிகு முலகியலோர் கனவாகி யுடம்புவிழும்
கண்ணுவதேன் செல்வ போகம்
அவநிகமு மாசை[1] வழிச் சென்றுதிரு வடைந்தாரும்
ஆசை[2]யென எல்லைகாணூர்
பவநெறிசே ரெரிவிலகிப் பண்ணவனுங் கிறித்தேசு
பாதார விந்தஞ் சேர்தி
அவனி முழுதுடையானும் ஆன்மாவை யிழந்துறூஉம்
ஆதாயம் யாதுமாதோ.

1. விருப்பம். 2. திசை.

திக்கற்ற பாவிக்குத் தெரிவிப்பது

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்

பாங்கரும் பொருளும் மற்றும் படிவமு மில்லை யென்றே
ஏங்கியிங் கிருக்கும் பாவி யெழுமனக் கிளர்ச்சி யோடே
நீங்குமோர் பாவி மீளின் நின்மலன் தூத ரெல்லாம்
தாங்கரும் பேரா னந்தத் தாண்டவ மாடி நின்றார்.

புறமதத்தார்க்குப் புகல்வது

வானத்தின் கீழே யெங்கும் வணங்குதற் குரிய தெய்வத்
தானத்தில் ஏசுவல்லால் தழுவுறப் பிறிதொன் றுண்டோ
மேனித்த வீடு சேர மிகுபல நெறிக ளில்லை
நானத்த முயிர்மெய்[1] யென்றார் நம்பனு ருலகத் தீரே.

1. வழி, சீவன், சத்தியம்.

குமரற் பரவல்

கொச்சக ஒரு போகு

1 பாவிகளை மீட்டருளப் பாரேழை யாகிச்
சேவடியுஞ் சிவந்துளையச் சேணடந்து நாளும்
ஓவறவூ ழியஞ்செய்த உன்னதனும் ஏசு
தேவகன்சீர் கேளாத செவியென்ன செவியே
திறமிருந்துங் கேளாதார் செவியென்ன செவியே.

2 சிரந்தானுஞ் சாய்க்கவிடஞ் சிறிதுமின்றி யெங்குங்
கரந்தாள்மெய் கண்ணுயிர்வாய் கருதியவர்க் கீந்து
பரந்தேதன் பகைவர் வரப் பருவம்வரு முன்னே
கரந்தானைக் காணாத கண்ணென்ன கண்ணே
கண்விழித்துக் காண்பார்தங் கண்ணென்ன கண்ணே.

3 மடந்தீரப் பலவுரைத்து மாநிலத்திற் சுற்றிப்
படர்ந்தாடும் படவரவு பாதாளஞ் சாவு
கடந்தானைப் பன்னிருவர் கண்டஞ்ச நீர்மேல்
நடந்தானை யேத்தாத நாவென்ன நாவே
நசரேய நமவென்னு நாவென்ன நாவே.

4 விண்ணொளியும் விரிநீரும் விரைந்தபெருங் காற்றும்
மண்ணுயிரு மிருடீர மலருமிரு சுடரும்
தண்ணளியுந் தாஞகித் தனிநின்ற நிலையைக்
கண்ணியதுங் குவியாத கையென்ன கையே
கைவீசிச் செல்வார்தங் கையென்ன கையே.

5 பண்ணியமைந் தால்வனத்திற் பகருமையா யிரவர்
உண்ணிய நல்விருந்தளித்த உம்பர்பெருங் கோனை
நண்ணியெனை மீட்டருளும் நாதனைநள் ளிரவும்
எண்ணியெண்ணி யுருகாத நெஞ்சென்ன நெஞ்சே
இடம்பரந்து வல்லென்ற நெஞ்சென்ன நெஞ்சே.

அன்புறுபதிகம்

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்

பண்—திருநேரிசை

1 கொரி. 13

வெண்கல தாளம் போல விண்ணில மொழிகள்பேசி
முன்புகல் தரிசி யாகி முழுமறை யறிவுற் ருலும்
மன்பெரு மலையைப் பேர்க்கும் மால்விசு வாசியேனும்
அன்பெனக் கில்லா விட்டால் ஆவதொன் றில்லை காணே.

நன்பொருள் யாவு மீந்து நல்கினு முடம்பு தீக்குத்
தன்புகழ் கூறு தென்றும் தயவொடு சாந்த மேவி
புன்செருக் கழுக்கா றின்றிப் புரிவினைத் தூய்மை கொள்ளும்
அன்பெனக் கில்லா விட்டால் ஆவதொன் றில்லை காணே.

தன்பதம் சினமே தீங்கு தழுவிடா தநியா யத்தில்
இன்புற வின்றி மெய்யில் எழிலுற மகிழ்ந்தி யாவும்
நம்பியே பொறுக்கும் தாங்கும் நலமுடன் விசுவாசிக்கும்
அன்பெனக் கில்லா விட்டால் ஆவதொன் றில்லை காணே.

மன்பல பாடை தீர்க்க தரிசன மறிவு மாயும்
புன்றலைக் குழவிக் கேற்ற புருடனு யொழித்து விட்டேன்
நம்புதல் விசுவா சத்தில் நனிபெரி தாக மன்னும்
அன்பெனக் கில்லா விட்டால் ஆவதொன் றில்லை காணே.

யாக். 2

அன்பறு விசுவாசம்மே யமையுமென் றிருத்தல் வேண்டாம்
பண்பறு பேயும் நன்றே பரமனை விசுவாசிக்கும்
பின்புநல் வினையில் லாமற் பிழைக்குமோ விசுவாச சந்தான்
அன்பெனக் கில்லா விட்டால் ஆவதொன் றில்லை காணே.

குறள்

நண்பெனுஞ் சிறப்புக் கொண்ட நவையறு மார்வ மாந்தர்
புன்கணீர் பூசல் செய்யப் புதவுடை வெள்ளமாகி
என்புயிர் பொருள்களெல்லாம் ஏனையோர்க் குரிமைசெய்யும்
அன்பெனக் கில்லா விட்டால் ஆவதொன் றில்லை காணே.

பொது

பண்பெறு மழலை மக்கள் பயிலரு மசுத்த ரேனும்
அன்புடை யிருபெற் றோரும் அருகணைத் துவகை பூப்பர்
மன்பெருங் குறைகளெல்லாம் மறைத்துறு பாவம் போக்கும்
அன்பெனக் கில்லா விட்டால் ஆவதொன் றில்லை காணே.

நண்பறத் தூய ரேனும் நளிகடற் காதற் றேவன்
எண்பதத் தேழையாகி இழிகுலத் தவரோ டுண்டு
புண்படப் பாடுபட்டுப் பொன்றினர் துளியதேனும்
அன்பெனக் கில்லா விட்டால் ஆவதொன் றில்லை காணே.

துன்புறு தவத்தின் யோகத் துறவறந் துவரப் பூண்டு
வன்புறு யாக்கை பெற்று வாசியில் வாழ்ந்து நீடி
எண்பெருஞ் சித்தி பெற்றே எழிலுறு நிலை நின்றாலும்
அன்பெனக் கில்லா விட்டால் ஆவதொன் றில்லை காணே.

பண்புற மறைப யின்று பலபெரும் பட்டம் பெற்றும்
இன்புறப் பிரசங்கித்தும் இலகுரை விளக்கங்கூறி
நம்புறப் புதுமை செய்து நரருறும் போய்வி டுத்தும்
அன்பெனக் கில்லா விட்டால் ஆவதொன் றில்லை காணே.

1

குமரவணக்கம்

கானடா—ஆதி

(இம்மெட்டொன்றும் என் உடஞசிரியர் ஏ. வி. சீநிவாசையர் அவர்கள் தெரிவித்தது)

தேவகுமார! உன் திருவடி சரணம்
தீனதயாளம் உன் திவ்வியாபரணம்
தீரென தாவரணம்.

பூமனுவாகிய புண்ணிய! சரணம்
பூரண நீதியிற் பொலிந்தனை கிரணம்
போற்றினேன் உன் சரணம்.

தேசமெங்கும் நலம் செய்தவா! சரணம்
தீயரை மீட்கவே தெரிந்தனை மரணம்
தேகமுற்முய் விரணம்.

பாவியை மீட்டருள் பரமனே! சரணம்
பக்தருக்குன் பதம் பயமறும் அரணம்
பதிந்தருள் என் கரணம்.

வானவர் போற்றிடும் வலவனே! சரணம்
வருந்தி யெற்காகவே பரிந்தனை சரணம்
வந்தருளாய் தருணம்.

ஆவரணம்—ஆணவம். சரணம்—1. நமஸ்காரம் 2. பாதம் 3. அடைக்கலம். விரணம்—காயம். அரணம்—கோட்டை. கரணம்—அந்தக்கரணம்.

2

'நாதவிந்துகலாதீ' என்ற மெட்டு

ஆரணம்புகழ் ஆதீ நமோ நம
ஆத மின்புறு நீதீ நமோ நம
ஞான சுந்தர சோதி நமோ நம நரஞகி

நாரணம் புரி தூயாவி மீதுற
நானகன்[1] கர ஞானபிடேகமு
ஞுகந்துபிதா வோடு மேவிய நசரேயா
வாரணங்கலி லேயாவு மாருத
வேகமுந்தணி வீருன வாசக
மாவகுந்துமெ யாவீநிவாரண மறியாகி
மாரணம் படு பாதாள மாசுணம்
மாய வென்றெழு மாராய! பேய் முதல்
மாள என்றனை ஆளாய் மனோகர மணவாளா

1. நானகன் - யோவான் திருமுழுக்குநர்.

3

கிறித்துவின் பிறப்பு

தீர்க்கதரிசனம்: மீகா 5:2; ஏசாயா 7:14.

'ஜோர் ஜோர் ஜோர்' என்ற மெட்டு

1 யூதேயா தேச முற்ற யோக முள்ள பெத்தலேம்
யூதாவின் மாகுலத்தில் ஏது நின்போல் இத்தலம்

2 இசுரவேலை யாளும் பிரபும் எழுந்தருளும் உன்மிகை
இதோ ஒரு மகவுயிர்க்கு மென்னும் எளிய கோலக்
கன்னிகை.

3 இம்மானு வேலனென்றே இவருக்கிடுவர் இயற்பெயர்
நம்மோடு தேவனென்னும் நலமிகும் பொருள் அதற்குயிர்.

4

காபிரியேல் மரியாளை வாழ்த்தல்

லூக்கா 1:28-33.

'பழனிமாமலை வாழும்' என்ற மெட்டு
இராகம்—காப்பி தாளம்—ஏகம்

1 கிருபை பெற்ற மரியே கிளர்ந்துநீ வாழ
பரமன் நித்த முனக்குப் பலந்தரு தோழன்

2 அரிவையருக்குள் நீயே அடைந்தனை ஆசி
அஞ்சாதே தேவதிரு அருட்சகவாசி

3 கருப்பவதி யாயொரு கலைஞனைப் பெறுவாய்
பெருக்க முடன் ஏசென்னும் பேரது தருவாய்.

4 மாபரமனுக்கவர் மகனெனப் படுவார்
தாவீதின் அரியணை தனயனு யடைவார்.

5 இசுரவேல் குடும்பத்தை என்றென்றும் ஆளும்
இறுதியவ் வரசிற்கே இலை யொருநாளும்.

5

கிறித்துவின் பிறப்பு

இராகம்—பியாக் தாளம்—ஆதி

பல்லவி

இத்தரையின் மத்தியினில் பெத்தலையில் சத்திரம்

அனுபல்லவி

அத்தனேக புத்திரன் கிறித்துவு முதித்தனர்

சரணம்

1 கர்த்தரின் தூதன் நற்செய்திப் போதம்
செய்த்தலை சென்று சொல்ல மைத்தவர்கண்டுகொள்ள (இ)

2 உன்னதம் மானம் மண்சமா தானம்
மன்பதை மேற்பிரியம் மன்னற்காக விண்பாட (இ)

3 மீனு[1]றக் கீழார் வான நன்னூலார்
மின்னொளிர் பொன்னே தூபம் வெள்ளைப் போள
[மிறுக்க (இ)

1. மீன்—நட்சத்திரம்

6

ஏசுவின் ஏழைக்கோலம்

'வெடலனு கோதண்டபாணி' என்ற மெட்டு

தோடி ரூபகம்

பல்லவி

ஏசையா இதென்ன கோலம்
ஏழையோ நீ இந்திரசாலம்

அனுபல்லவி

மேசையா மீன் மிளிர ஞாலம்
மேலே வானுனை மீச்சொல்காலும் (ஏ)

சரணம்

காசினி தீ குளிருங் காலம்
கன்னியேழை மரியாள் மூலம்
காலி சேரயர் சாவடித் தோழம்
கண்டதில்லை இடம் விசாலம். (ஏ)

தூசு பழங் கந்தை மேலும்
துய்ய பஞ்சணை புல்லே கீழும்
தொழுவர்[1] முனமுன் தூதராலும்
தோற்றமறிந்தார் துங்கர் போலும். (ஏ)

[1] தொழுவர்—இடையர்

7

எட்டாம் நாள் விருத்தசேதனம்

சிமியோன் துதி

'அநாதுடனுகானு' என்ற மெட்டு

பல்லவி

என்னே! எனது பாக்யம்— இம்மையே

அனுபல்லவி

முன்னோன் மகன்வரு முன்னிறப்ப தில்லென
முன்னே யுரைகாணவின் றேசுவை (எ)

சரணம்

கோனே! உம்மடியேனை நற்சமாதானமாய் விடுகின்றீர்
ஏனோருக்கொளியாய் இனத்தில் மகிமையாய்
எல்லாருக்குமுன் ஆன ரட்சணியமுற (எ)

8

தேவதூதன் யோசேப்புக்குச் சொல்வது

'ரகுநாயகா' என்ற மெட்டு

பல்லவி

எடுசேயனை யோசேப் உடனே ஏரோது கொல்ல வகை தேடுவான்

அனுபல்லவி

கொடுபோ எகிப்து தாயொடேபின் நான்
கூறுமட்டும் ஆங்கே குடிகூடவே. (எ)

சரணம்

(ஏரோது இறந்தபின் தேவதூதன் சொல்வது)
நெடுநாளாகின சேயைக் கொல்லவே நினைத்தார்
இறந்தார் எழுந்தேக இனி
விடுக யூதேயா ஏரோதின் மகன் வேந்தனுனதினல்
நாசரேத்தில் வாழ். (எ)

9

இயேசுவின் இளமை

'தினமணி வம்ச' என்ற மெட்டு

பல்லவி

இளமையில் ஏசு இலகவே பெற்ருேர் ஏவலில் நின்ருர்

அனுபல்லவி

எளியரெனுது தம் இறைமையுமெணுது
குலவினை செய்தொரு குற்றமுளாது (இ)

சரணம்

பெற்றவர் தகைமையைப் பிறர்வியந் தேத்த
பெருந்தகை பேணி பெரியவர் பணிந்து
நித்தனருள் ஞானம் நிலத்தவர் தயவினும்
நிறைமதி நீர்மை நீட வளர்ந்தனர். (இ)

10

திருமுழுக்கு

'சங்கற்பமே' என்ற மெட்டு

பல்லவி

யோர்தான் நதி யோவன்னுன் சம்மதி
யூதகுல பதி யபிடேகவாதி

அனுபல்லவி

பாரில் தேவ வதி[1] பண்படு உந்திதி
பரம்புக மனந்திரும்புவார் கதி (யோ)

சரணம்

வானிறப் புருவின் வடிவாய்த் தூயாவி
வந்திறங்கித் தேவ மைந்தன் மேற்குலாவி
வானகப் பிதாவும் வாசக மொன்றேவி
வணங்குந் திரியேக திறம் மேவியே (யோ)

வதி—வழி

11

ஏசு சாத்தானால் சோதிக்கப்பட்டது

'ப்ரோவ சமைய' என்ற மெட்டு

பல்லவி

வனமேவாசம் வானப்பிரதேசம்

அனுபல்லவி

அணவுந் தேவேசும் ஆவி யுபதேசம்
உணரும் பிரகாசம் ஊழியப்பிரவேசம் (வ)

சரணம்

உண்பதில் நாற்பானாள் உபவாச மேனாள்
உலகத்தே வானான் உன்னதன்பாற் போனான்
தின்பொருளிலிச்சை தேவனைப் பரிட்சை
தீயபேயருச்சை தேறி யேசுரட்சை (வ)

12

கானாவூர்க் கலியாணம்

'தாதாபாய் நவரோஜி' என்ற மெட்டு

பல்லவி

கானாவூர்க் கலியாணம்
கம்பீராதன சம்பாகோதனக் (கா)

சரணம்

கானாது கந்த ரசம்
ஆனாவிருந்து நிசம்
ஆண்டவா அகம் ஈது குறையென
வேண்டினார் மிக ஏசு பரமனை (கா)

12

தொகையரு

ஆறுசாடிகளின் நீரை அருமை ரசமாகச் செய்த
அற்புதமா மகிமைத் தேவன்
நீறு மூடுந் தழல்போல நிமலனும் அவதாரன்
நித்திய மாவழி மெய்ச்சீவன்

சரணத் தொடர்

ஏதேனில் ஆதி மணம்
ஏவாளோ டாதம் முனம்
ஈசனே குரு தந்தையும் மாமனும்
ஏசுவே திரு இந்தமகா மணம் (கா)

13

மலைப் பிரசங்கம்

செபிக்கும் முறை

'வாழலோ சகிப்ரோ' என்ற மெட்டு

கீரவாணி—ரூபகம்

பல்லவி

செயம்பெறச் செயவே செபமே
செகமேயலகை தீர

அனுபல்லவி

புயபல தானியல் மனமே
புவனமன்னும் போகும் பின்னே (செ)

சரணம்

அதிகவாச கார்த்தமே அறையா திருமின் அவையிலென்றும்
அகவுறையாண்ட வரறிவார் அறியது திகளே யமையும்
இதர சிந்தனை விண்டறவே ஏகி நீட அந்தரங்கம்
இறையைத் தரையிற் கும்பிட்டேத்தி
இளகியன்பு மல்கி நின்றே (செ)

பரமண்டல செபம்

'பொன்னார் மேனியனே' என்ற மெட்டு

1 விண்ணார் மண்டலத்தில்—மிக—வீற்றிருக்கும் எந்தையே
பண்ணார் உந்தன் நாமம்—பரி சுத்தப்படுவதாக
கண்ணார் உம்மரசு—கடி—தாய் வருகவானில் உம்
எண்ணே யாவதுபோல்—ஆக—இப்புவிமே லென்றுமே.

2 அன்றே ஊணிடும் யாம்—எமக்—காகார் குற்றம்
[பொறுக்கும்
நன்றே போலெமக்கும்—அருள்—நாதனே குற்றம்பொறும்
தொன்றார் சோதனையும்—வருந்—துன்பமும் தீர்த்
[தருளும்
மன்றே உம்முடைமை—ராச்சியம்—வல்லமை மாட்சி.
ஆமென்.

15

கவலைப்படாமை

'கலிலோ' என்ற மெட்டு

மனமே நீ கவலையுறுவதினால் மருவின தென பெருமை
முழு ஒருமை

அனுபல்லவி

தினமே தன் வினை செய்வதருமை
தெரிவதோ தினமறுமை—வெகு சிறுமை (ம)

சரணம்

எனவோ நாம் உண்பது முடுப்பது மென்பதே யுனக்கேனோ
முனமாவி மெய்யுட னளித்தவன் முன்னவை மறுப்பானோ
வனமேவு பறவை தாவரமே வாழ்வன உயர்தரமே
தேவகரமே (ம)

16

நூற்றுக்கதிபதியின் வேலைக்காரனைக் குணமாக்கினது

'சுஜனஜீவனா' என்ற மெட்டு

பல்லவி

பரமநாதனே திருப் பதும பாதனே ஏசு

அனுபல்லவி

தருமபோதனே பெருந் தவ விநோதனே
அவ தாரநீ யென்னில் சேரநான் ஒரு
தகவில்[1]லாதவன் ஏதும் (ப)

சரணம்

கோரமென்றன் வேலையாள் திமிர் வாத வேதனை
கூறு மீண்டோர் வார்த்தை வினைஞன் குணமே பூரணம்
வேறும் வேண்டுமோ என்றன் வீரர் நூறுபேர்
எந்த வேளையும் வந்து போவாரே பிறர்
வியஞ்செய்வேனுமே ஏவப் (ப)

இல்—வீடு

17

விதைக்கிறவன் உவமை

நொண்டிச்சிந்து

கேளீர் உவமையொன்று—முடியக்
கிளக்கும் வரையும் உள்ளக் கிளர்ச்சியுடன்
விதைக்கும்படி யுழவன்—ஒருவன்
விதைகளெடுத்துக்கொண்டு விரைந்து சென்றான்
விதைக்கும் பொழுது சில—விதைகள்
விழுந்தன புறமான வழியருகே
பறவை பலவந்தே—அவற்றைப்
பட்சித்தன முழுவதும் நட்டமாகவே
கற்பாறை நிலத்து—விதைகள்
கடிதில் முளைத்தன மண்காணுமல்
வெயிலேறின போதோ—அவைகள்
வெந்து கருகினவே வேரின்றி
முள்ளாரிடம் விழுந்த—விதையும்
முளைக்கமுள் வளர்ந்ததை நெருக்கினதே
பண்ணார் நன்னிலத்து—விதைகள்
பத்தும் நூறுமாகப் பெரும் பலன் தந்தன

விதைப்போன் மனுடமகன்—அந்த
விதைகளும் விண்ணரசின் வசனங்களே
நிலமோ மனிதர்மனம்—அதுவும்
நிகழ்தரும் நால்வகை நிலையறிவீர்

18

காற்றையுங் கடலையு மதட்டினது

'மருகேலரா' என்ற மெட்டு

ஜயந்த ஸ்ரீ ஆதி

பல்லவி

சரணாகதி சார்ந்த தேம் பதீ

அனுபல்லவி

சரணவதாரீ சருவாதிகாரீ
புயன் மோநிவாரி பொரும் ஆதரி (ச)

சரணம்

கன்னிகை குமார கண்திறந்து பாரே
மன்னுலக மூட மலிதரங்கமையா
இன்னே மடிகின்றோம் என்னவே பன்னிருவர்
அந்நிலை கடிந்தாய் அலைமாருதம் (ச)

19

ஐந்தப்பங்கொண்டு ஐயாயிரவருக்கு உணவளித்தது

'அமரநபிமாரெ' எனற மெட்டு

பல்லவி

மனமுருகுந் தனி மாலை வனந்தரம்

அனுபல்லவி

சனம் பெருகும் இனிச்சால முகாந்தரம்
தினகரனே செலத் தீவிரமாந்தரம் (ம)

சரணம்

1 மாசனம் போகியே மருங்கு கிராமம் முன்
போசனம் நாடவே புகன்றனர் சீடரும் (ம)

2 போக வேண்டாமவர்க்குப் புது விருந்திடு மென்றே
ஈகையாண்டவர் கூற இருமீனைந்தப்ப மென்றார் (ம)

3 ஐம்பதைம்பது பேராய் அமர்த்தியனைவரையும்
ஐந்தப்ப மிருமீனை ஐயன் ஆசீர்வதித்தார் (ம)

4 போதியவரையுண்டு புடைக்க விலாவினூடே
மீதிய துணிக்கையும் மிகுந்த பன்னிரு கூடை (ம)

5 பெண்ணை பிள்ளை தவிரப் பெருவிருந்துண்டவர்கள்
எண்ணிலையாயிரவர் இருந்ததாகக் கண்டனர். (ம)

20

பிறவிக்குருடனுக்குப் பார்வையளித்தது

'காணக்கிடையாத தங்கம்' என்ற மெட்டு

பல்லவி

ஆனந்தப் பேறுமென் அங்கம்—பர
மானந்தப் பேறுமென் அங்கம்—அதை
மானுங் கரணமில்லை யெங்கும்—மதிவிளங்கும் (ஆ)

சரணம்

1 காணச் சுடர்மணியாம் காமர் முகத்தணியாம்
காட்சி நன்மாட்சி சுயாட்சி உரை சாட்சி (ஆ)

2 ஏழையென் மீதிரங்கி யிருகண்ணுந் திறந்தவர்
ஈசன் மகேசன் பிரகாசன் கிறித்தேசன் (ஆ)

3 சேற்றைப் பூசி விடுத்தார் சீலோவாம் நீரடுத்தே
சென்றேன் கை மொண்டேன் கண் கொண்டேன்
உடனே கண்டேன் (ஆ)

4 ஒருவர்க்கு மிவ்வற்புதம் உரையாவகை எவ்விதம்
ஓங்கும் நவாங்கம் தான்யாங்கும் உரைத்தாங்கும் (ஆ)

21

மருரூபமானது

'கொலுமவரெகத' என்ற மெட்டு

தோடி ஆதி

பல்லவி

மகிமையேசு பர மாதங்க மேனி

அனுபல்லவி

பகலென முகவொளி பனியுறை கட்டிநிகர்
வகையவர் தேகமும் வத்திரமும் ஒளியான (ம)

சரணம்

1 மோசே எலியா ஏசு மூவரும் எருசலே
ஏசுமுடிவைப் பற்றிப் பேசினர் நேருமுந்திச்
சீடர்மா பேதுரு சிறந்த யோவான் யாக்கோபு
கூசவே பார்வை மலேக் கொடிமுடி மேலே (ம)

2 செஞ்சரன் நாத உந்தன் சித்தமேல் முக்கூடாரம்
விஞ்சவறைவோ மென்றே வேண்டினன் பேதுருவும்
மஞ்சு மேல் நேசகு மரனிவர் என்ற ஒலி
அஞ்சினர் சீடர் ஏசும் அபயமளித்தார் (ம)

22

பவனி

'வங்கார மார்பிலணி' என்ற மெட்டு

சந்தக்குழிப்பு

தாஞன தானதன தானதன தானதன
தாஞன தானதன தானதன தானதன
தாஞன தானதன தானதன தானதனந் தன தான

ஈராறு சீடர்களு மேசுவுன தாணையென
நேராக வேகிபெப கேயெனும் வூரதனில்
நாராரு மாகழுதை யோடுமறியேகொடுவந் தவைமேலே
சீரான சீரையணிவார் பணிய மாறரிய
வீராநல் வீறுபெற வேறிவல சாரியினே
ஏராள மானநரர் சீரைவிரி பாதைபுரிந் திதமாக
வேருன பேர்பசியே சாகைவழி பாவவிரு
சாரார்கள் தாவிதுகு மாரபர நாமவரர்
ஓரோசை யானதுதி யாருனத மோசனுவென் றுரைகூர
மாராய மாவெருச லேநகர வீதிகளில்
ஆராரு மாரெனவி சாரணைசெய் வார்மருள
நேராளர் மாறுநச ரேயகுரு வேசுவெனும் பெருமானே!

நீராரு வாவதியும் நேரறுத ரூருமுகம்
ஏராக வாலயம தேகியதி காரமொடு
சூரான சூரனென மாறியக வாணிகரும் புறமாக

வாரான வாரடியி ஞல்வெருவி யோடிடவும்
மாருடு காசுபுற வோர்பலகை யாசனமு
மாருக ஓதுசெப வீடுகளர் மாகுகையென் குமரோனே!

பாராத பேர் முடவ ரோடுபிணி யானர்பலர்
சீராக நீசெய்தவ மாபுதுமை தாவி துகு
மாராய ஓசனவெ ஞேசையிடு பாலரொடுஞ் சினமாகி

நேராத பாரகர்பு ரோகிதரி தேனெனவும்
நீரோது வேதமென ஓர்வசன மோதிவிரி
பாரான வாழ்விலொரு மாவயரான பரம்
பொருளோனே.

23

தலைவி தோழிக்குச் சொல்லியது

'வெள்ளிப்பிடி யறுவாள்' என்ற மெட்டு

ஆரபி—ஏகம்

மானிடருந் திரளாக மாணவக ரொடே கூடக்
கானமிளை யவர்பாடக் கல்விமானுங் காணுவாறே
பானுவொரு புயன்மேலே பாய்ந்து வரல் போலே சாலேம்
மாநகரி லொருபவனி மன்னன்வரக் கண்டேன் நானே.

வாகைபெற வயவீரர் வாளெனவே ஓலை வீசி
ஓகையுடன் இளையோரும் ஓசன்னு ஓசன்னு வென
சாகைதழை பலபேர்கள் சாலையிடச் சாலேம் நகர்
மாகமுதை மிசையேறி மன்னன் வரக்கண்டேன் நானே.

காவலரார் இவரென்று கண்டவரே கேட்டயர
தேவதிரு வரரான தேசிகன் கிறித்தே சென்றார்
தாவிதுகு மரனுகத் தங்கமேனி பொங்கவொளி
மாவலமை யொடுவீதி மன்னன்வரக் கண்டேன் நானே.

ஓலைகரம் பிடித்துயர்த்தி ஓசன்ன ஓசன்னவென்று
பாலகரும் பலமாகப் பண்ணகரம் பாடிவரச்
சேலைகளை பாவு வழிச் சென்றனரே தேவாலயம்
மாலெனக்குள் வளர்ந்தேற மன்னன்வரக் கண்டேன் நானே.

காசுபுரு வாணிகரைக் கண்டுசினங் கொண்டேயவர்
ஆசனத்தைக் கவிழ்த்தோடி ஆச்சரியமா யடித்தார்
ஓசன்ன வோசன்ன வென்றே ஓயாச் சிறுவர் பாட
மாசனத்தின் நடுவாக மன்னன் வரக் கண்டேன் நானே.

24

'பாலாபிஷேகப் பழநி' என்ற மெட்டு

பல்லவி

தாவீது ராசகுமார கெம்பீரநீ தந்த பவனித் தரிசனமே
கோவேறு மாகழுதை வாகனரூட கும்பிடவந்தேம்
பரிசனமே

தொகையறு

தேவாதி தேவன் பெருந் திரு நாமத்தால்[1] வரும்
மூவாத ஏசு பெரும் முரு கோலைச் சாமரம்

முடுகியல்

உடைகளை விரித்தவ ரோசனபாட
மிடைதர நெரித்திடும் மிகுசனங் கூடச்

பல்லவியெடுப்பு

சாலேமின் ராசாநற் சாந்தகுணச் செல்வன்
சாரி செய்து சாலேம் மாநகர்க்கே
கோலாகலத்துடன் கூடவருவதைக்
கூறுவேம் சீயோன் குமார்த்திக்கே

தொகையறு

தேவாலயத்திற்குள் வியாபாரம் நீக்கி
நோவாருக்குச் சுத்தம் மேவார வாக்கி

முடுகியல்

பாலகர் ஓசன பகரவும் வேத
பாரகர் மாசினம் மிகுதியு மோத

1. சுகம்.

பல்லவி யெடுப்பு

பாலகர் வாயிற் பரமானந் தத்துதிபாரு மென்ற மெய்ப்
பராபரனே (தா)

25

அத்திமரத்தைச் சபித்தது

தென்மாங்கு

1 அத்திமரத்துக் கிளி—மிக
அழகழ காய்ப் பேசுங்கிளி
தித்திக்கும் செங்கனியை—அது
தேடிப்பார்த்துங் காணவில்லை.

2 அத்திமரத்திலே—மிக
அழகான பல இலைகள்
எத்திவஞ்சித்ததினுல்—கிளி
இட்ட சாபம் பட்டது பார்.

3 அத்திமரம் படவே—கிளை
அயன்மரக் கிளி யடைந்து
மெத்த மதுரமுள்ள—கனி
மிகவுண்டு களித்ததுவே.

4 அத்திமரந் தளிர்க்கும்—அதை
அறிகுவீர் வசந்தகாலம்
இத்தரையின் முடிவும்—உடன்
எட்டிவரும் பைங்கிளியே

கிறித்துவின் பாடுகள்

கிறித்துவின் சீவியம் முழுவதிலும் அவருடைய பாடுகளே பாவிகட்குப் பிரதானமாகும். பாடில்லாமற் பலனில்லை என்றபடி கிறித்துவின் பாடுகளில்லாவிடிற் பாவிகட்கு மீட்பில்லை. ஒவ்வொரு கிறித்தவனும் தன் மீட்புக்குக் காரணமான கிறித்துவின் பாடுகளையே இரவும் பகலும் எண்ணித் தியானித்தல் வேண்டும். இதே நோக்கத்துடன்

கிறித்துவின் பாடுகளெல்லாம் இங்கு குறைவரப்பாடப்பட்டு இருக்கின்றன. கிறித்து மார்க்க சாரமான அன்பு (Love), ஊழியம் (Service), தியாகம் (Sacrifice) என்னும் மூன்றும் சிலுவைப் பாடுகளிலேயே ஒருங்கு திரண்டு கிடக்கின்றன. கிறித்துவின் தெய்வீகத்தையே நம்பாத காந்தியுங்கூடச் சிலுவைத் தியானத்திலுல் உலக முழுதும் நடுங்கத்தக்க வண்ணம் மேற்கூறிய மூன்று சக்திகளையும் பெற்றிருப்பாராயின், கிறித்துவையே மெய்த்தேவனென்று வணங்குங் கிறித்தவர்கள் அவரிலும் எத்துணையோ அதிகமாய் அச்சக்திகளை யடையலா மென்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ?

உத்தம கிறித்தவன் ஒருவன் பிறப்பின் பண்டிகையிலும் உயிர்த்தெழுந்த திருநாளிலுங்கூடக் கிறித்துவின் பாடுகளையே தியானிப்பான். கிறித்து பிறந்தும் உயிர்த்தெழுந்தும் முன்னமே ஆயிற்று. அவருடைய பாடுகளினுல் மீட்புண்டானதே யன்றிப் பிறப்புயிர்த் தெழுதல்களால் மீட்புண்டாகவில்லை. கிறித்து பிறவாமல் எங்ஙனம் பாடுபட முடியுமென்று சிலர் கேட்பர். அது சரியே. ஆனுல் கிறித்து பிறந்தும் பாடுபட்டிராவிடின் அவர் பிறப்பினுல் என்ன புண்ணியம்? ஆகவே மீட்புக்குக் காரணம் கிறித்துவின் பாடுகளே யென்பது வெள்ளிடை மலைபோல் விளங்கவில்லையா?

இனி, உயிர்த்தெழுதலோ தெய்வீகத்தா லுண்டானது; மகிமையும் இன்பமும் நிறைந்தது. அதனுல் விசுவாசம் மட்டும் சிலர்க்கு உண்டாகும் அல்லது பலப்படும். மீட்போ சிலுவையிலேயே முடிந்துவிட்டது. 'முடிந்தது' என்ற திருவாக்கே இதை வற்புறுத்தும். பிறப்பின் பண்டிகையும், உயிர்த்தெழுந்த திருநாளும் மகிழ்ச்சியும் இன்பமும் விளைக்கத்தக்கவை யாதலின், மீட்பு முழுதும் திரண்டு கிடக்கும் கிறித்துவின் பாடுகளைப் பற்றியும் கிறித்துவை மரண வேதனைப்படுத்தின தங்கள் பாவங்களைப் பற்றியும் கிறித்தவர்கள் எள்ளளவும் எண்ணுது போகின்றனர். பெரிய வெள்ளிக்கிழமையில் மட்டும் (தங்களுக்காக அல்ல) கிறித்து

வுக்காகவே வருந்துவதுபோல் நடிப்பவரும் மூன்றும் நாள் உயிர்த்தெழுந்த தினத்தில் (ஆத்துமார்த்தமாக அல்ல) சரீரார்த்தமாக அடையும் ஆனந்தத்திற்கு அளவேயில்லை. ஆகையால் இடைவிடாத சிலுவைத் தியானத்தினலேயே கிறித்தவர்கள் அன்பு, ஊழியம், தியாகம் என்ற மூன்று ஆற்றல்களையும் அடைதல் கூடும் என்பதை யறிந்து கொள்க. ஒவ்வொரு கிறித்தவனும் கிறித்தவர்களையல்ல, கிறித்துவையே பின்பற்றவேண்டும். இதுவே மீட்பின் வழி.

கிறித்துவின் பாடுகளைப்பற்றி வேதநாயக சாத்திரியாரும், இரத்தினப் பரதேசியாரும், பண்டிதர் சத்தியவாசகம் பிள்ளை அவர்களும் இயற்றிய கீர்த்தனைகள் மிகவும் அருமையானவை. அவற்றையும் படிப்பின் ஆத்துமாவிற்கானந்தமுண்டாகும்.

சிலுவைச் சிந்து

கிறித்துவின் பாடுகளும் மரணமும்

இராபோசனம், கெத்செமனேத்தியானம்

'என்னடி நான் பெற்ற மங்கை' என்ற மெட்டு

பண்டிகையின் முதல் நாளை
மாலை வேளை
தம தாளை—ஏவிப்
பட்டினத்தில் ஒரு கேளை—அளி
ப்ஸ்கா கொண்டாட வுன்
விஸ்தார வீடெனப்
பட்சமர் யேசுவுங் கேட்டார்—உடன்
சித்தமே செய்தனர் வீட்டார்.
உங்களிலொருவன் இரவே
என்னைக் கரவே
காட்டித் தரவே—நேருப்
உண்மை யென்றார் ஏசு குருவே—பஸ்கா

உண்ணும் சீடர்துயர்
நண்ணி நானோவென்று
ஒவ்வொரு பேராகக் கேட்கும்—போது
உன்னதன் யூதாசைக் காட்டும்
ஏசுவேயப்பத்தை யெடுத்தார்
ஆசிப்படுத்தார்
பிட்டுக்கொடுத்தார்—இதோ
என்றன் உடலென்று கொடுத்தார்—பின்னர்
ஏனங் கொண்டென் ரத்தம்
பானம் பண்ணுமென்றே
ஏத்தித்தரச் சீடர் மடுத்தார்—உடன்
எல்லாரும் ஒலிவத்தடுத்தார்
கெத்செமனே என்ற தானம்
இருங் கானம்
பெரு மானும்—தனி
கீழேவிழுந்து தியானம்—சீடர்
கிஞ்சித்து மெண்ணாமல்
துஞ்சித்தங் கண்ணுரக்
கெட்ட தென்ன அவர் மதியே—மிகத்
தட்டவும் மன்னவன் விதியே
சர்க்கரமென்ன விசாரம்
பவப் பாரம்
ஏசு சோரும்—அன்று
சாத்தானின் பேரதிகாரம்—அந்தச்
சங்கடம் நீங்கவே
தந்தையை வேண்டியே
சாய்ந்து துயில் சீடர் ஓரம்—வந்து
தட்டியெழுப்பினர் நேரம்.

27

யூதாசு காட்டிக்கொடுத்தது, காய்பாவின் விசாரணை பேதுரு மறுதலித்தது

'பாதி ராத்திரி வேளையில்' என்ற மெட்டு

காவனந்தனில் ஏசுவின் புறம்
காதகன் யூதாசு வந்தான்—அவர்
கன்னத்தில் முத்தந் தந்தான்—பணக்
காரியத்தைப் புரிந்தான்—யூதர்
கர்த்தன் ஏசுவைக் கைப்பற்றச் சீடர்
காற்று யோடிப் பறந்தார்

பேதுரு மிகவேக மாயுறை
பேர்த்த கூரிய ஈட்டி—உறப்
பிடித்த கையை முன் நீட்டிச் சினம்
பெருகவே மறங்கூட்டி—அங்கே
பேராசாரியன் வேலைக்காரனைப்
பேதித்தான் காதைத் தீட்டி

தம்பிரானது கண்டதும் மனம்
தாங்காமல் முகங் கடுத்து—மிகத்
தட்டினார் கையைத் தடுத்து—சீமோன்
தரித்தான் வாளுறை மடுத்து—தேவ
தாசரும் முனங் கூறிய தீர்க்க
தரிசனம் வந்ததடுத்து

கோமான் ஏசுவைக் காய்பாவின் மனை
கொண்டுபோய் யூதர் சேர்த்தார்—அங்கு
கூடினார் சபை மூத்தார்—உடன்
கொல்லவே வழி பார்த்தார்—சிறு
குற்றமேனு மகப்படாமையால்
கூறிப்பொய்களைக் கோர்த்தார்

ஆலயக்குறை கூறினார் பரன்
அமைதியாகக் காய்பாவும்—அவர்
அரசரீகம் வினவும்—அவர்
ஆமென்ற உரை பாவம்—என
ஆடையைக் கிழித் தேசுவை மரத்
தறைய மூப்பரை யேவும்

காதகப் பெரு யூதம் செய்தது
காரியத்தாறு மாறும்—ஏசு
கன்னத்தில் எச்சில் நாறும்—அவரைக்
கடிந்து குட்டிடுந் தோறும்—ஞானக்
கண்ணால் யார் வதை பண்ணினாரென்று
கண்டு சொல்லெனக் கூறும்

காய்பாவின்மனை யோரமாய்க் குளிர்
காய்ந்த பேதுரு இறையே—என்றுங்
கண்டதில்லென்ற மறையே—மிகக்
காணவே மூன்று முறையே—கூவுங்
காலைச் சேவலைக் கண்டு சிந்தினன்
கண்ணீருங்குட நிறையே

28

பேதுரு மனங்கசந்தழுதது

'தியானமே வரமைன' என்ற மெட்டு

தன்யாசி — ஆதி

பல்லவி

பாவிநான் பரமையன் பங்கே பாகமும் பருகாத்
துரோகி (பா)

அனுபல்லவி

சேவல் கூவு முனமே மும்முறை தேவ
கோவை மறுத்தேன் கொடிதென் பாவக் குறமேவ (பா)

சரணம்

கரணமே வேகும் கசந்தழு மேகம்
கரை கொன்றது வெள்ளம் கரைந்தெவனுகும்
மருவுவென் ஏசு மாதவன் பாதம்
மன்னிப்புமாகும் மறவே னொருபோதும் (பா)

29

பொந்தியுப்பிலாத்தின் விசாரணை
ஏசுவின் மரணுக்கினை

'செந்தில்மா நகர்' என்ற மெட்டு

பஞ்சபாதக மிஞ்சிய யூதரும்
பானு வெழுந்தபின் கூடி—ஏசு
வானவனைக் கொல்ல நாடி—மிகு
பந்தனத்தொடு பொந்தியுப் பிலாத்
தின்கரத்திடை கொண்டுவிட்டனர்
பங்கமா மரணந்தனுக் காளான
பண்ணவன் தீர்ப்பினைக்கண்டு—யூதாசு
பாதகனுந்துயர் கொண்டு

முந்து நாளதில் வந்தவெண் காசுகள்
மூப்பரிடங்கொண்டு சென்று—திரு
மூர்த்தியைக் காட்டினே னென்று—அவர்
முன்பு தன்பிழை கூறி முப்பது
வெண்பணங்களை மீளவைத்திடு
முந்தியே யவர் எங்களுக் கேனென
முன்னவன் கோயி லெறிந்தான்—பின்பு
முடுகிப்போய் நான்று முடிந்தான்

அந்த மாபண முங்கறை மாவிலை
ஆகாது காணிக்கை யென்றே—உடன்
ஆசாரியர் நிலங் கொண்டார்—அங்கே
அன்னியப் பிணமடக்க வேளிடம்
இன்னு மப்புலம் இரத்தமாநிலம்
அன்றெரேமியா முந்துரை வாசகம்
ஆனது வே நிறைவேறி—உரை
வீணுறு மோதாசன் கூறி

புந்தி யாகவே பொந்தியு ஏசுவைப்
பூபதியோ வென்று கேட்டான்—அவர்
புகன்றபடி யென்னக் கேட்டான்—யூதர்

பொய்ப்பெருங் குறை கூறவே திரு
மெய்ப்பரன் பதில் மாறவேயிலே
புண்படாது வியந்த தேசாதிபன்
போற்றார் பொறுமையைக் கண்டான்—இ
புரையரில் யார்க்கு வீடென்றான்
மன்று பீடம மர்ந்துள வேளையில்
மகிபன் பிலாத்துவின் தேவி—ஒரு
மனிதனையே விரைந்தேவி—அந்த
மாதவத்தனை நீவருத்தலி
ராவிலத்தனை பாடுபட்டனென்
மண்டலாதிப கண்டுகொளே யென
மகிணனிடஞ் சொல்லச் சொன்னாள்—ஒரு
மழலைமொழிக் கிள்ளை யன்னாள்
பண்டிகையுற வந்தவ ரேவலால்
பரபா சை விட வென்று கேட்டார்—ஏசு
பரமனை யறையவே வேட்டார்—அந்தப்
பாமரக்குழு படியப் பொந்தியு
தானடக்கவு முடிதற்கின்றெனப்
பங்கு நானிலே இந்த மகான்பழி
பாருமென்றே மண்ணிக் காட்டும்—அந்தப்
பழியெங்கள் வழியென்னும் கூட்டம்.
அந்த நேரமே பொந்தியு வாணையில்
அரிய கள்ளன் சிறை வீடு—தேவ
மறியின் சிலுவைதயிற்பாடு—உடன்
அரமனைப் படை வீரர் யாவரும்
இருதிறப்பட மேவி யேசுவின்
அங்கவாடை விலங்கவே சேயுடை
அணிந்து முண்முடி தலை மேலே—கரம்
அளித்தொரு மூங்கிற் செங்கோலே
மூன்பு யூதமன் வந்தனம் வாழ்கென
முழங்காற் படியிட்டு வாழ்த்தி—அவர்
முகந்தனில் உமிழ்நீரை வீழ்த்திக்—கர

மூங்கிலாலவர் சிரமறைந்துடன்
வாங்கு சேயுடையது பகிர்ந்தபின்
முந்தையாடை யணிந்துட னேகினர்
முதுகாடு தான் கொல்கதாவே—பின்பு
மொழிய வரவில்லை நாவே.

30

ஏசுவானவர் சிலுவையைச் சுமந்தேகினது

இராகம்—செஞ்சுடி தாளம்—சாப்பு

கண்ணிகள்

சிலுவை சுமந்திதோ செல்கிறார் சாமியே
கொலுவை நினைந் தொரு கொல்கதாப் பூமியே

கட்டியங்காரனுங் காரணம் கூறவும்
திட்டியே சேவகர் தீவிரஞ் சேரவும்

பாரிலுள்ளோர் செய்த பாவங்கள் யாவுமே
பாரமாக எய்தப் பாரித்த வேதமே

ஆகார முண்ணுமல் ஆவி யொடுங்கவும்
தேகமோ புண்களால் தேங்கி நடுங்கவும்

நித்திரை யில்லாமல் நியாயம் விசாரித்துக்
கட்டியே கண்களும் காந்தி யெரிவுற்று

வையமெய் பேயுடன் வாகை மல்லாடியே
கையயர்ந்து பின்னே கால்கள் தள்ளாடியே

கேடுகெட்டபவக் கேளைத்தழுவுறப்
பாடுபட்டே வரும் பாரச்சிலுவையைத்

தாங்க முடியாமல் தஞ்சமே வீழவும்
ஆங்கொரு சீமோனை அன்றினர் ஆளவும்

கல்வாரி மாமலைக் கண்டு சமீபமே
கொல்வாரே கோதில்லாக் குன்றை என் பாவமே.

31

ஏசுவைச் சிலுவையி லறைந்தது

'திருவுற்றிலகு கங்கை' என்ற மெட்டு

அமரச் சேவகரேசு குமரக்கடவுளானை
அறையச் சிலுவை யோடு சென்றனர்—அந்தப்
பொறையைச் சீமனதாகு மென்றனர்—களி
ஆடு கூளிகள் பல்கிமேவுக
பால மேநிறை கொல் கதாவிடம்
அடையக் கசந்த கள்ளைத் தந்தனர்—கொள்ளப்
பரமற் கிருந்ததில்லை சிந்தையே
குருசிற்பெரிய வாணி யுருவப் பரமனேசு
குருவைக் கையொடு காலறைந்தனர்—அவர்
உடையைப் பகிரவே விரைந்தனர்—அந்தக்
கோதிலாதகு மரனை யன்றிவர்
யூத காவல னென வரைந்ததைக்
குருசிற்சிறந்த மிசை மாட்டினர்—ஏசு
குரிசிற் புரிந்த பிழை காட்டினர்
கிருபைக்கு மரனோடும் இருபக்க மிருசோரர்
கெழுமச் சிலுவையறை மேவினர்—வீரர்
குழுமிப்புரியு நீடு காவலர்—அங்கே
கேசகம்பித பாதசாரிகள்
கீழிறங்குமப கேசனேயெனில்
கிருதிற் கோயிலழித்த பின்றை நாள் மூன்றில்
நிருமிப் பாயுனேரட்சி யென்றனர்
அவரைப்போலவே யூத குரவப் பாரகமூதர்
இவனிப்போ திறங்குக நம்புவோம்—இவன்
அயலுக்கே புரந்த வரம்பினன்—முனம்
ஆண்டவன் கரம் நம்பினனவர்
வேண்டிலின்று மிரங்க வேயென
அருகிற் சிலுவையிடச் சோரனும்—அந்த

அறுமிக்க மணியாதி நவமுற்ற மணிகாறும்
அவனிக்கிருள் பரக்கத் தேவனை—ஏசு
அகதிப்படவுரக்கக் கூவினர்—சிலர்
வகையிற் பழிமொழியைக் கூறினன்

அகவிஞ னெலியாவை யென்னவோர்
மகனுருவுறு காடி தன்னையே

அவருக்கொரு கழையில் நீட்டினன்—அவர்
அகவித் தமதுயிரை வீட்டினர்
வலமைத் தேவக நீடு திரையிற் கீழ்வரை கீள
மகிமிக்கே யதிர்ந்தது கம்பமாய்—பெரு
மலைமிக்கே பிளந்தன துன்பமாய்—பல

வால மாதவர் உயிர்த்தெழுந்தபின்
சால மாநகரிடைத் தெரிந்தனர்

மகிமைக் காரியமாகக் கண்டவர்—இவர்
அருமைத் தேவகுமாரன் என்றனர்
சரணப் பணிவிடைகள் புரியப் பரமனோடு
சதுரக் கலிலேயாவை நீங்கின—பல
மகரக்குழையமாதர்ஏங்கினர்—கதிர்

சாயும்வேளை யோசேப்பு நம்பனின்
காய மோது பிலாத்துவுந்தரத்

தயிலத்தினை மிகுத்துப் பெய்தனன்—ஒரு
சயிலத்திலே யடக்கஞ் செய்தனன்
திருடிப் பழகிநாமும் சிலுவைப்பட நியாயம்
சிரமப்படவே யிந்தத் தூயவர்—என்ன
கருமப் பதகஞ் செய்யலாயினர்—என்று

தேவனே யுமதரசி லென்னையும்
காவுமே யெனவலது கள்ளனும்

திருவிற் பெரிய பரதீசிலே—இன்று
மருவப் பெறுவை யென்றார் ஈசனும்.

32

வலதுபாரிசத்துக்கள்வன் வேண்டுதல்

'ஸ்ரீரகுவர' என்ற மெட்டு

(வேண்டுதல்)

பல்லவி

ஆண்டவா உன தடியேனையும்
அரசுறும் வேளையில் ஆளாய் சீராளா (ஆ)

(நெஞ்சொடு கூறல்)

அனுபல்லவி

நாமேதம் செய்தம் நன்றுகுந் தண்டனை
கோமானிவரிற் கூறவோர் கோதுமேது (ஆ)

(பரதீசு பெற்றபின் பரவல்)

சரணம்

தேவகுமாரா திரு அவதாரா
பாவியெனக்கும் பரதீசுபகாரா (ஆ)

33

சிலுவையின் ஏழு வசனங்கள்

இராகம்—காப்பி தாளம்—திஸ்ர ஏகம்

முகவுரை

பாவிகட்காய்ப் பாரில் வந்தே பாடுபட்டு தேகநைந்து
தேவமகன் சிலுவையுரை திவ்யமணி ஏழுமன்பு
சேவைபலித் தேசுபெறச்சிந்தி நெஞ்சே

1 எந்தையேநீர் இவர்களுக்கு மன்னித்திடும் தங்கள் செயல்
இன்னதென்றே அறியாதிருக் கின்றனரென் றேசிரந்தார்
முன்புரைத்த அன்புபொறை பண்புறவே

2 என்னையுந்தன் அரசிலெண்ணும் என்றவலக் கள்வனுக்கே
இன்றைக்கு நீ என்னுடனே பரதீசிருப் பாயென்றனர்
எம்பெருமான் வீடளிக்கும் எத்தரர்க்கும்

3 மாதேயதோ உன்றன்மகன் யோவானதோ உன்றுயென் [றூர்
மாதாகடன் அன்புமிகும் மாணவனின் மைந்த நிலை
போதரத்தம் தேவிகமும் புண்ணியனுர்

4 என்தேவனே என்தேவனே ஏனென்னைக்கை விட்டீ [ரென்றெ
ஏனைமொழி ஏலிஏலி லாமாசபக் தானி யென்றூர்
மானிடனுய்ப் பாடுபட்டே மாண்டதிறம்

5 தேகமதால் நீரின்மேலும் தேவிகத்தாற் பாவிமேலும்
தாகமாக இருக்கிறேன் நான் என்று சொன்னூர் தம்பி
[ரானும்
பானமின்றிப் பாய்ந்திரத்தம் போன நிலே

6 பாவம்பட நாகஞ்சாவு பாதளம் பேய் மீது வெற்றி
சேவகமோ வேதஜேயோ சீவமீட்போ முடிந்ததென்ருர்
பாவபலி யானபெருந் தேவமறி

7 எந்தையேஉம் கைகளிலென் ஆவியை ஒப்புவிக்கின்றேன்
என்றுரக்கக் கூவியுடன் எம்பெருமான் மாய்ந்தனரே
தந்தையொடு தாமொருவ ரென்றதகை.

34

மாதர் புலம்பல்

'மேரே மௌலா' என்ற மெட்டு

பாதார விந்தமே பாவியின் சொந்தமே
நாதா பணிந்தமே நம்பியிருந்தமே
நானிலத்தும் மேனிலத்தும் நாதனே நல்வேதனே
ஈனரைப் போல் ஏனுனக்கே எல்லே யில்லா வேதனே

என்னே கொடுமையீ தெங்கணு முள்ளதோ
முன்னேர் கனவிலும் முன்னின தில்லேயே
பாதகப் பகைவர் பல பந்தமாய்நிர்ப் பந்தமாய்க்
கோதில்லா மெய்க்கோ வுனேயுங் கொல்லமனம்
[வந்ததோ

குற்றமில்லாமலே கொல்லவும் நீதமோ
கொற்றவனேயும் கொல்லுவார் போதமோ
ஆணிகைகாலேறி ரத்தம் அருவியாய்ப் பாய்ந்தோடுதே
மேனியெல்லாம் மாறித்தாகம் மிஞ்சி முகம் வாடுதே

ஐயோ இத்தொல்லேயை ஆரிடஞ் சொல்லுவேன்
மெய்யே இப்புல்லரை மேதினி கொள்ளுமோ
வாரடிகள் வீங்கியந்தோ வரைவரையாய்த் தெரியுதே
வாதை யெங்ஙன் ஆற்றுவாயென் வயிறுபற்றி யெரியுதே

வல்லோரைத் தெய்வமும் வருத்த வில்லையே
பொல்லா விரோதிகள் புத்திர முள்ளதே
தேகமெல்லாம் நோவு மீறித்தியங்கி நீ கலங்கவும்
ஆகடியமாய்ப் பலரும் அவதூறு முழங்கவும்
தேவா இவ்வேளையோர் திக்கு மில்லாமலே
ஆவா நீ போகமுன் அக்கர மானதோ
பாவிகளுக்காகவேயிப் பாரில் பாடு பட்டவா
காவகச் சிலுவைமீது கதறியாவி விட்டவா
கல்லேயெனுதகம் கையறும் வேளையும்
வல்லே யருதினும் வைகுமென் ஆவியும்
ஏசையா உன்இன் முகத்தை என்றுநான் கண்டாறு [வேன்
இன்னல்வாரியின் நடுவில் எங்ஙன்கரை யேறுவேன்.

35

சிலுவைத் தியானம்

'கத்தனவாரிகி' என்ற மெட்டு

பல்லவி

எத்தனை வேதனை இத்தரை ஈனக் குருசின் மீது
இத்தகை யாவும் ஏது குற்றம் செய்தாய்

அனுபல்லவி

அத்தனே ஏன் என்னைக்கை விட்டீரென்ற ரற்றியொரு
சுத்தவ நாதையாய்த் துன்புற ஏது காரணம் (எ)

சரணம்

மட்டில்லா மகிமையின்பம் விட்டு மானிலத்தில் வந்து
எட்டுணையும் இதமின்றி ஏளனமாகிச்
சுட்டெரிக்கவு முதவாத சட்டகம் நானென்று பற்றிக்
கெட்டதோர் நாயினுங் கேடுறுங் கேவலம் எனைமீட்க (எ)

36

'புள்ளிக்கலாப மயிற் பாகன்' என்ற மெட்டு

வெள்ளிக்கிழமை வெயில் நேரம்—மனம்
வேகுங் கல்வாரிமலை யோரம்—மன

வேதனை மிகக்கடந்த
வேதனை மரத்தறைந்த வீரர்
பழிக்காரர்
முள்ளின் மகுடம் முடிமேலே—ஒரு
மூங்கிற்கழை கரச் செங்கோலே—அந்த
மூவுலக வேந்த னொரு
பாவமிகு மாந்தனெனச் சிலுவைப்
பெறுங் கொலுவை
ஆணி கைகாலிணைகள் ஏறிப்—பல
அருவிப்பட இரத்தம் பீறி—மிக
அவதிப்படத் துறந்த
அகதித் திறத் திறந்த தேனே
பழி நானே
வாரிலொரு வடமேபின்னி—உடன்
வளைத்து வருத்த ரத்தங்கன்னிப்--புலி
வருணம் பெற உடம்பு
விரணம் படுந் தழும்பு தடிக்கும்
ஒவ்வோர் நொடிக்கும்
பச்சைப்புண்ணிலே வடிவேலே—உறப்
பதித்த பெருங்கொடுமை போலே—குட்டுப்
பட்டதலை குத்துமொரு
கட்டுமுள்ளை யிட்டதென சிரமோ
அது மரமோ
சுந்தர முகமெல்லாம் எச்சம்—பவ
சோதனைக்காரன் வந்து மெச்சும்—இரு
சோர ரொடு பாத சாரி
வீரர் பலர் கூறும்பரி காசம்
அலை கேசம்
தாங்கமுடியாப் பசி தாகம்—பச்சைத்
தண்ணீரு மில்லை யவர் பாகம்—திருத்
தங்கமேனி வற்றலெனப்
பங்கமாக நிற்றலெனப் பாவம்
பரிதாபம்

பஞ்ச பாதக பரிகாரம்—அவர்
படிவத்தி லேந்து காயம் பாரும்—திருப்
பாதத்தே விழுந்தழுது
பாவத்தை முனங்கழுவ வாரும்
கண்ணீர் வாரும்

37

'மஞ்சுநிகர் குந்தளமின்னே' என்ற மெட்டு

நெஞ்சமே நினைந்துபார் முன்னே—நிருதவீரர்
குருசிலார
நிந்தையா யறைந்த மாமன்னே—அந்த
நீதனும்பெரு வேதனையுற
மோது மென்பவ மேதுசெய்குவேன்
நின்று முழங்காலில் நீடியே—அழுதலறித்
தொழுதிடுவென்
நேசமா மகாரை நாடியே
முப்பதின்மேல் மூன்றும் அரையும்—பருவம்வரச்
சிலுவையதில்
மூப்பராசாரியர் அறையும்—ஒரு
முள்ளின் மாமுடி யெள்ளவே பெருங்
கள்ளனுயினர் வள்ள லேசுவும்
முன்பு யூதர் கொண்ட மதமே—முடியும் வரை
ஒரு பிடியாய்
முண்டு செய்து கண்ட வதமே
பொந்தியுப் பிலாத்து பதியே—புரையரினம்
இரைய மனம்
போலவே மயங்கும் விதியே—யூதர்
புத்திரத்தையே பெற்றதில்லையோ
எத்திறத்தவர் செற்ற தென்னையே
புல்லியர்க்கே யிந்த ஞாலமே—புனிதமுள
இனியகுண
நல்லவர்க்கோ இல்லை காலமே

சிந்துர மிகுந்த காயமே—சிந்தாமணியோ
நந்தாவொளியோ
சேயிடை பரந்து பாயுமே—அதைச்
சிந்தை நொந்து மிகுந்து சிந்தியே
அந்தி சந்தி விழுந்து வந்தியே
சீரை யோடிருந்த வண்ணமே—செந்நீர்ப் பருகிப்
பின்னே முழுகச்
சேரும் வெள்ளைத் தூயவண்ணமே!

38

'தோடுடைய செவியன்' என்ற மெட்டு

பாரின்பவப் பலியாய்ப் பர மாசுதன் பாவிகளை மேவி
சோரும் வெயில் கரங்கால்களில் சோரவோர் சோரிமிகுமாரி
கூரும்பல குடையாணிகள் கூடமே கொண்டறைய வன்றே
சோரன் போலச்சிலுவை யறையுண்டதும் சுணங்கனென்று
லன்றோ!

முள்ளின்முடி யுமிழ்நீரொடு சேயுடை மூங்கிற்கழை தாங்கி
எள்ளன் மொழி யெழுதியெதிர் ஏசவும் ஏதும்புகலாதே
வெள்ளம் போலக் குருதிவழிந் தோடநீர் வேட்கை மிகவிஞ்சி
கள்ளன் போலச் சிலுவையறை யுண்டதும் கயவனென்று
லன்றோ!

பருமன் மிகுமட மாமதப் பாதகர் பட்டினியிற் குட்டிக்
கருமன்வினைக்கரமே கொடு மோதவும் கன்னஞ்செனி
[கன்னித்
திருகும் வெயிற் பசிதாகமும் தீராமல் தேக மெலிவாகத்
திருடன் போலச் சிலுவையறை யுண்டதும் தீயேனென்று
லன்றோ!

39

சுவிசேடகன் கிறித்தியானுக்குச் சிலுவையைக் காட்டிச் சொல்வது

'கதர்க்கப்பல்கொடி தோனுதே' என்ற மெட்டு

வசந்தா — ஆதி

(நாதநாமக்கிரியை—ஆதியிலும் பாடலாம்)

பல்லவி

பவச்சுமை தாங்கி பாரதோ !
பரும்பின்மேல் ஏசுகிரு பாகரன் சமாதியோரம்

அனுபல்லவி

பாவியிளைப் பாறுந்தானம்
பரிசுத்தாவி யாதீனம்
சீவியப்பிர சாதபானம்
சிறந்த கற்பகங்கானம் (ப)

சரணம்

1 வருந்திச் சுமக்கும்பாவி வகுந்து[1] விரைந்து மேவி
பொருந்திச் சிலுவை சேவி புரண்டுபோம் பாரந்தாவி
புனை[2] மாறும் பண்டை
வினைபாறும்
புத்தகம்பின் பாதை கூறும் (ப)

2 தேவமறி தாகங்கொண்டு தேடிவந்தன்பாய்த் திரண்டு
பாவியுனக்காக வன்று பாடுபட்டுத் தேகம் நைந்த
பலிக்கம்பம் வெற்றிக்
கொடித்தம்பம்
பக்கம் சென்றாலும் பேரின்பம் (ப)

1. வகுந்து—வழி. 2. புனை—ஆடை.

40

உயிர்த்தெழுதல்

'தசரத ராஜ குமாரா' என்ற மெட்டு

கதிரவன் நாளதிகாலே
மரி யாளே பரி வாலே விரை வாளே

கல்லறை வெறுமையாக் கண்டனள் முனமே
கர்த்தனுயிர்த்தா ரென்று கழறுந் தேவினமே
மெல்லிய லழுதுபின் மீளுறு கணமே
மேசையன் வடிவென்று கொண்டார்
அயல் நின்றார் மரி யென்றார் தமை விண்டார்

ஏசு மறைந்தவுடன் இன்புறு மரியாள்
ஏகினள் சீடரிடம் இமையதுந் தரியாள்
தேசுறு மகிழுரை தெரிப்பதற் குரியாள்
தேவ மகிமையறி சீடர்
மகிழ் கூட நடமாடத் துதிபாட

எம்மாவூருக்கிருவர் ஏகினர் சீடர்
இடைவழி மருவினர் ஏசுவுங்கூடத்
தம்மாலியன்றவரை தகவுரையாடத்
தமையறியாது வழிபோகும்
பெரு வேகம் கதிரேகும் இருளாகும்
கோமகனுரைகளைக் கோளாளர் தெரிந்தார்
கூறியபோதேயுளங் கொளுந்து விட்டெரிந்தார்
சேமவிடியல் வரச் செல்லுமென்றிரந்தார்
தேசிகனு மிணங்கி யிருந்தார்
ஒரு விருந்தார் முற்று மருந்தார் உருக் கரந்தார்

41

பரமேறுதல்

'நீலகண்ட மகாதேவா' என்ற மெட்டு

இராகம் — வசந்தா தாளம் — ரூபகம்

பல்லவி

மேக வாகன மீதி லேறி
மேசையாபர மேவி யேறும்

அனுபல்லவி

தேகமோடுயிர்த் தெழுந்து மேலே
ஆக நாற்பதும் அருமை நாளே (மே)

சரணம்

ஆவலாய்ச் சீடர் அவனி நீட
அணந்து நின்றனர் ஆற்ற வொண்ணுமோ
தேவதூதரும் இவ்வகை ஏசு
திருப்பு மென்றனர் தேற்ற வெண்ணியே (மே)

42

கிறித்து பிதாவின் வலதுபாரிசத்திலிருந்து பாவிகளுக்காக பரிந்து பேசுதல்

'நன்னுபாலிம்ப' என்ற மெட்டு

பல்லவி

மன்னியுந்தேவ மகிமை எகொவாவே
மாந்தர் பாவமே

அனுபல்லவி

கனிதராமரமே கனலுற வேண்டாம் தொட்டே[1]
இனிதெரு விடுவேன்நான் இனுமொரே ஆண்டுமட்டே
(ம)

சரணம்

நிலவுலகேகி நிரப்பொடு[2] நிந்தையாகி
நிலந்தலை சாய்க்கவும் நிற்கவும் நேரமின்றிச்
சிலுவையில் வேதனை சிறந்து பாடுபட்டுச்
சிறுமையுடன் மரித்தே தீர்த்தனென் பாவப்பாரம்
(ம)

1. தொட்டு—தோண்டி, கொத்தி. 2. நிரப்பு—வறுமை.

43

மெய்த்தெய்வம்

'அருட்சோதித் தெய்வமென்னை' என்ற மெட்டு
பந்துவராளி — ரூபகம்

நாதாந்தத் தெய்வமென்னை நாடிவந்த தெய்வம்
நம்பனி டத்துயிரொளியும் நண்ணிய மெய்த்தெய்வம்.
ஏதேன்றன் இறைவன்பணி எதிருரைத்த தெய்வம்
ஈசனடியார்களுமுன் இசைத்த பெருந் தெய்வம்.
வேதாந்த சூரியனாய் விளங்கிய மெய்த் தெய்வம்
வியனிலத்தில் மாமிசமாய் விளைந்த மகத் தெய்வம்.
போதாந்தம் படவருக்கே புகன்றளித்த தெய்வம்
பூமியெங்குந் திரிந்துநலம் புரிந்த பெருந் தெய்வம்.
மனந்திரும்பும் அரசுரைவாய் மலர்ந்தபெருந் தெய்வம்
மறுவுடையு மில்லாமல் வறுமை கொண்ட தெய்வம்.
தினந்தினமும் நடந்துபதம் தேய்ந்துளைந்த தெய்வம்
சிரஞ்சாய்க்க இடமின்றிச் சிரமமுற்ற தெய்வம்.
இனஞ்சனமாய்ப் பாவிகளை ஏற்ற பெருந் தெய்வம்
ஈனருடன் விருந்துண்ட எளியவரின் தெய்வம்.
சினஞ்சிறிய வருக்குமிகச் சேவை செய்த தெய்வம்
சீடரடி கழுவியவர் செருக்கழித்த தெய்வம்.

பட்டினியாய்ப் பசிதாகம் பரந்தெழுந்த தெய்வம்
பலமான வாரடியும் பட்டபெருந் தெய்வம்.
குட்டி மிகு பாதகரும் குறைவுறுத்த தெய்வம்
கோரமிகுஞ் சிலுவையிலே கொலையுண்ட தெய்வம்.
மட்டில் பெரும் பகைவருக்கும் மன்னிப்புரை தெய்வம்
மன்னுயிரைத் தன்னுயிர்போல் மதித்த பெருந்
[தெய்வம்.
திட்டியிடச் சோரனுமுன் சிறுமைசெய்த தெய்வம்
திருடனுக்கும் பெரியபரதீ சளித்த தெய்வம்.
படமுடியாப் பாடுபட்டே பரிதபித்த தெய்வம்
பாவியெனக் காருயிரும் பரிந்தளித்த தெய்வம்.
சடமுடனே உயிர்த்தெழுந்த சத்தியமாந் தெய்வம்
தரிசனமுஞ் சீடருக்குத் தந்த பெருந் தெய்வம்.
படருமொளி மேகமிசை பரத்தெழுந்த தெய்வம்
பரமவலம் வீற்றிருந்து பரிந்துரைக்குந் தெய்வம்.
திடமுறவே பெனையாண்ட திருக்குமர தெய்வம்
திருவருளைச் சிறந்தளிக்கும் திவ்வியமெய்த் தெய்வம்.
தானுகித் தனியாகித் தழைத்த பெருந் தெய்வம்
தனக்கெனவாழாத பெருந் தனிக்கருணைத் தெய்வம்.
கோனுகிக் குருவாகிக் கூறுவிக்குந் தெய்வம்
கொடியனெனை யாளுகந்து கொண்டாடுந் தெய்வம்.
ஊனுகி யுயிராகி உள்ளமர்ந்த தெய்வம்
உடம்பிறப்புமுறையுமெனக்கு வந்தளிக்குந் தெய்வம்.
தேனுகித் தெளிவாகித் தெவிட்டறியாத் தெய்வம்
திருவல மன்ருடுகின்ற தெய்வமதே தெய்வம்.

44

நெஞ்சொடு கூறல்

புரிகல்யாணி — சாப்பு

ஏசு தேவனே இந்நிலத்தார் பலர்
ஏசு மேழையாய் இன்னுயிர் ஈந்ததால்
நீச நாயன நீயும் பின் பேரின்ப
வாசனை வகை நினை மனமே.

பாடுபட்டிரும் பாரச்சிலுவையிற்
கூடுவிட்டிகங் குலையுவிங் கோமகன்
கேடுகெட்டறக் கீழான வுன்னையும்
வீடு விட்ட விதம் தெரிமனமே.

காவுபாரத்தைக் கடிதிலகற்றியே
தாவம் நீடுயிர்த் தண்ணீரி லாற்றுவென்
பாவி காளெனப் பரிந்தழைக்கும் பரன்
ஆவலெண்ணியும் அறிதியோ மனமே.

பொன்னைத்தானியப் பூமியைக் கானடை
தன்னைப் பேணிலாத் தற்பரன் எண்மையில்
உன்னை வேண்டவும் உறழுதியோ நெஞ்சே
என்னைப் பேதமை இனையவருளரே.

தூண்டிலின்பமே துவன்று முலகுனை
ஆண்டு கொள்ளவும் ஆசைப்படுதியே
நீண்ட இன்பமே நின்னை யுறுத்தவும்
வேண்டு மேசுவை விடுவதோ மனமே.

விரும்பி யாவையும் விட்டுனைக் கண்கணீர்
அரும்ப ஏசுவும் ஆனந்த மேந்தினர்
கரும்பு தின்னவுங் காமறு வாரெவர்
இரும்பு கல்பிற இளகுவ மனமே.

மலைவருந் துயர் மாயுங்கதிர்ப்பனி
அலைவரும் பகை ஆயிரர் என்செய்வர்
தலைவருந் திருத் தள்பவோ தாளினால்
துலைவரும் ஏனம் துன்மன முனக்கே.

45

திருச்சபைக்கு எச்சரிப்பு

சத்திய வேதத்திருச் சபையே
தவிர் நவையே கிறித் துவையே பணி குவையே

பத்தியின் கனியில்லாப் பாழ்மரம் இனியே
பரசினாலறையுண்டு படர்ந்திடும் வனியே
அத்திமரம் பட்டதே அளியாது கனியே
ஐயா இவ்வாண்டு மிந்த மரமே
இட உரமே கனி தரமே எனுஞ் சிரமே

பாதியிரவு புயல் பளீர் பளீர் என
மீது கடவுபர மகா மகா முன
மோது முறைமை வரு களா களா வென அமரரோடே
மாதிர முழுவது மடா மடாவென
போதென வுதிருடு பொலீர் பொலீ ரென
வேது படவு மிடி திடீர் திடீ ரென வருகை நாளில்
மேதினி கலறைகள் படீர் படீரென
பாதகர் வயிறகம் பகீர் பகீரென
நீதியர் முக முழு நிலா நிலாவென நகையராக
கோதுறு நரகெரி குபீர் குபீரென
மீதல சுகவறை மிறு முறுவுற
ஏதை யெனேயுமுள மெஞ்ஞுதிரேல் ஒளிர் திரு மஞ்ஞுளா.

48

பைரவி — ரூபகம்

பல்லவி

தினகரதீ விரகோடி திகம்பரமாதிர மூடி
திரளாய் வானோர் கூடி தேவ மாமணமோடி

அனுபல்லவி

தேவரடியவர் சகிதம் தீவிய கா கள நாதம்
தேவசுதன் திரு மாரதம் தேசோமயமே வாரிதம் (தி)

சரணம்

வானே மீன் உகுபோதே வையநகம் பகமீதே
ஈனேகயவர் கோதே ஏகாங்கி புக வேதே (தி)
புனேமங்க ளாகரமே புது நிலமுங் ககனமுமே
வினேமுதிர் சிங்காசனமே விகசிதம் ஆளுகை சதமே. (தி)

49

நடுத்தீர்ப்பு

ஏசு வலது பக்கத்தார்க்குச் சொல்வது

பல்லவி

வலமுக மெய்ப் பக்தரின்றே வந்துற வரபோகம்

அனுபல்லவி

உலக முண்டானது முதலாய் உங்கட்கமைந்த அரசுற (வ)

சரணம்

நானே பசிதாகம் பிணி ஆனேன் அயலெனினும் போனக
பானுதிகள் உவந்தளித்த பாரோப காரிகணீர். (வ)

50

இடதுப்பக்கத்தார்க்குச் சொல்வது

பல்லவி

இதொடேக இடவீர் ஏது மின்றி
ஏற்றீர் சாபமே

அனுபல்லவி

இதி[1] தன் தூதரோடிறங்கவே யமைந்த
இறுவா யில்லெரி ஏகி வேமினே (இ)

சரணம்

தரா தலமுனமென் சிறுர் பசிமிகவே
பரா முக மிருந்து தராதுணவுடைகள்
உறுநோதுமல் பிணி யறு நிலை சிறையில்
வரா திருந்ததென்? அபராதிகளே சொலும். (இ)

1. இதி—சாத்தான்.

51

ஆட்டுக்குட்டியானவரின் கலியாணம்

இராகம்—காம்போதி **தாளம்—ஆதி**

மழவர் மிகுந் தேவசேனை மகிமையுடன் கூடிமண
முழவறைந்தார் திசைகளெல்லாம் முழங்கிடவே யீருலகுட்
விழவயரு மென்றேயொரு விளம்பரமுஞ் செய்ததென்னே
அழகுயரும் ஆட்டுக்குட்டி யானவர்க்கே கல்யாணம்

பரமபதந் தனைவிட்டுப் பாரின்மிக ஏழையாகிச்
சிரமுடன் பாரந்தாங்கிச் சிரஞ்சாய்க்க இடமின்றி
மரமதிலே மடலேறி மணமகளை மீட்டெழுந்த
அருவரனும் ஆட்டுக்குட்டி யானவர்க்கே கலியாணம்.

பொறுமையுடன் கிருபை புகழ் பரிதாபம்
பொற்பரன் கொண்டபோதே போக்குவாய் பாவம்
இறுதியில டைகுவர் எல்லையில் கோபம்
ஏதுஞ் செய்துமாறாத நீதம்
ஒரு போதும் இலை பேதம் தெளி வேதம்

திருடன்போல் மணவாளன் திடுமென வருவார்
தெரிந்து கொண்டவருக்கே திகழ் பரந்தருவார்
கருடன் கண்டபனிபோல் கலங்குவர் மருவார்
காலமெல்லா மவர் நிக்கிரகம்
கல்லு முருகும் எரி நகரம் துயர் பெருகும்.

46

கிறித்துவை வேண்டுதல்

காப்பி — ஏகம்

மகிதலந் தனில் வந்த மனுவேலா—பெரு
மாபாவிகளுக்கோர் அனுகூலா
மறமதை வெறுத்தே
திறமுடன் பொறுத்தீர்

மலைமிசை திகழ்வரு மறுரூபா—மன
மாயாதி கடந்த மகதேவா
மரமுதல் இறந்தே
பரமதில் சிறந்தீர்

மகிமையில் வருமெழில் மணவாளா—என்றும்
மாறாத தரும குணசீலா
மகிழ்பரந் தருவீர்
புகழ்பெருந் திருவீர்.

47

கிறித்துவின் இரண்டாம் வருகை

சந்தக் குழிப்பு

தான தனன தன தனுதனுதன
தான தனன தன தனுதனுதன
தான தனன தன தனுதனுதன தனதான